PULKIM ANT KELIŲ

Už katalikų Tradiciją

Nr. 12

2002 m.
Liepa

Kuo atsilyginsiu Viešpačiui už visa, ką jis dosniai man yra davęs?
Kelsiu išganymo taurę ir šauksiuosi Viešpaties vardo (Ps. 115, 13)

Įšventintas pirmasis lietuvis kunigas sugrįžęs katalikų Tradicijon

Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos
Informacinis leidinys Lietuvai

Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos pareiškimas dėl Campos vyskupijos Šv. Jono Vianėjaus Kunigų Brolijos

2002 sausio 16 d.

2002 sausio 18 d. kardinolas Castrillon Hoyos Campos miesto katedroje perskaitys dokumentą, kuriuo popiežius Jonas Paulius II įkuria apaštalinę administratūrą, palankią Campos Kunigų Brolijai ir su ja susijusiems tikintiesiems. Mons. L. Rangel, konsekruotas [Šv. Pijaus X] Brolijos vyskupų, pripažįstamas katalikų vyskupu ir paskiriamas naujai įkurtos administratūros vadovu. Šiai administratūrai suteikiama teisė naudoti 1962 m. liturgines knygas, kitaip tariant, celebruoti tradicines Tridento šv. Mišias. „Galimai egzistuojančios" Bažnyčios bausmės panaikinamos. Popiežius priima Campos kunigų pasiūlymą kovoti su erezijomis Bažnyčios viduje.

Mons. Rangel visų narių vardu viešai atliko Tikėjimo išpažinimą ir perskaitė pareiškimą, kuriame jis Joną Paulių II pripažįsta popiežiumi, o vietos vyskupą – teisėtu vyskupu. Vatikano II Susirinkimas buvo pripažintas Katalikų Bažnyčios visuotiniu susirinkimu, nors pasilikta teisė jį pozityviai kritikuoti. Tas pats galioja ir *Novus Ordo* Mišioms, kurios pripažintos galiojančiomis, nors ir atviromis konstruktyviai kritikai.

Šv. Pijaus X Kunigų Brolija pareiškia, kad tai yra vadinamos separatinės taikos rezultatas. Tam, kad šią taiką išlaikytų, kunigai iš Campos vienu ar kitu būdu turėjo distancuotis nuo [Šv. Pijaus X] Brolijos. Vyko skubotos ir dalinai slaptos derybos, kurios atvedė į atvirą pripažinimą. Pavyzdžiui, buvo atsisakyta reikalavimo leisti kiekvienam pasaulio kunigui pagal jo pasirinkimą aukoti tradicines Šv. Mišias. Tai nėra gerai, nes mūsų jėga yra vienybėje. Sunku pasakyti, ar ši sutartis padės nugalėti Bažnyčios krizę. Žinoma, tai galėtų būti žingsnis šia kryptimi, tačiau viską parodys ateitis.

Kunigai iš Campos teigia, kad jie toliau tęs kovą už Tradiciją. Iš tikrųjų, kokių nors esminių nuolaidų dogminėje srityje jie ir nepadarė. Vien tik laikas parodys, kiek Roma leis vystyti šį darbą. Todėl labai svarbus yra Mons. Licinio Rangel įpėdinio išrinkimo klausimas. Deja, šis punktas nebuvo apibrėžtas. Lygiai taip pat nebuvo nustatytas ir juridinis administratūros statusas.

Kokie santykiai bus tarp Romos ir mūsų? Tai taip pat parodys laikas. Ši nauja situacija bus lyg išbandymas ateičiai. Brolija kol kas susilaiko nuo platesnių vertinimų ir atidžiai stebi šio proceso vystymąsi. Medis pažįstamas iš jo vaisių.

Belieka pažymėti, kad Tradicijos darbui pirmą kartą po Vatikano II Susirinkimo suteikta diecezinė struktūra. Tradicijos vyskupas pripažintas visiškai katalikišku ir teisėtu.

Mes meldžiamės, kad visa tai – nepaisant mūsų prieštaringų nuojautų – išeitų į gerą Katalikų Bažnyčiai ir Tradicijai. Mes nenorime nieko daugiau, kaip tik toliau dirbti arkivyskupo Marcel Lefebvre dvasioje ir jo nubrėžta kryptimi.

+Mons. Bernard Fellay

Redakcijos pastabos

Šv. Jono Vianėjaus Kunigų Brolija Campos vyskupijoje Brazilijoje įsteigta vyskupo Antonio de Castro Mayer. Jis buvo vienas iš nedaugelio vyskupų pasaulyje, atvirai ir nuosekliai pasipriešinusių tikėjimą griaunančioms reformoms po Vatikano II Susirinkimo. Jo vadovaujama Campos diecezija ilgą laiką neįsileido modernistinių reformų bei naujosios liturgijos, likdama paskutine tradicine vyskupija pasaulyje. Tradiciją išstumti iš parapijų pavyko tik persekiojimais. Buvo paskirtas naujas vyskupas. Jo iniciatyva į parapijas prievarta buvo peršamos Naujosios Mišios ir modernizmas. Tradicijai ištikimi kunigai buvo išmetami iš savo parapijų, tam pasitelkiant net policiją ir areštus. Tikintieji protestavo prieš tokį terorą dešimttūkstantinėse manifestacijose. Kartu su savo kunigais jie, nešdami Švenčiausiąjį Sakramentą iškilmingoje procesijoje, išeidavo iš bažnyčių, kurias būdavo reikalaujama atiduoti modernistams, ir perkeldavo savo bažnyčią į kitas patalpas, arba statė naujas bažnyčias. Taip pasielgė didelė dalis vyskupijos tikinčiųjų. Atsirado vienintelė pasaulyje ištisa Tradicijos vyskupija tremtyje su 50 000 katalikų.

Reikia pažymėti, kad tiek mons. de Castro Mayer, tiek jo įpėdinis vyskupas Licinio Rangel, kaip ir Šv. Pijaus X kunigų brolijos vyskupai, nekūrė jokios atskiros Bažnyčios ar hierarchijos, niekada nepretendavo į ordinarinę jurisdikciją nei vienoje pasaulio vyskupijoje. Jie vykdo savo valdžią tikintiesiems kaip pagalbiniai vyskupai, tarnaujantys visiems tikintiesiems, kurie nori laikytis Tradicijos. Jų mandatas yra išskirtinis ir atsiradęs dėl būtinybės būklės – krizės, kurią, deja, Bažnyčioje sukėlė patys jos teisėti ganytojai.

Mons. de Castro Mayer kartu su arkivysk. M. Lefebvre dalyvavo garsiojoje keturių vyskupų konsekracijoje Econe 1988 m. Jie buvo pasmerkti modernistų hierarchų, kurie iškošė uodą, o patys prarijo kupranugarį (Mt 23, 24): Jie piktinasi tokiu šių dviejų drąsių vyskupų elgesiu, o patys neklauso popiežiaus moralės klausimuose ir skatina Bažnyčios vienybę griaunančias reformas.

Vėliau Campos vyskupijos kunigai kovojo už Tradiciją petys į petį su Šv. Pijaus X Kunigų Brolija, kurios vyskupai konsekravo vyskupą L. Rangel mirusio mons. A. de Castro Mayer įpėdiniu.

2002 metais Roma pasiūlė J. Vianėjaus kunigų brolijai viliojančias sąlygas, panašias kaip Šv. Petro Brolijai, kuri, Romai nesilaikant duotų pažadų, dabar yra labai suvaržyta ir verčiama aukoti Naująsias Mišias. Tos sąlygos buvo priimtos.

Pijaus X Brolija irgi pripažįsta dabartinį popiežių, pripažįsta II Vatikano Susirinkimo autoritetą ir Naujųjų Mišių galiojimą. Taigi doktrinos srityje skirtumų nėra. Tačiau Pijaus X Brolija ir toliau kritikuoja ,,buldozerinį modernizmą", ekumeninius Asyžiaus susitikimus, naująją liturgiją ir reikalauja kad Roma oficialiai leistų kiekvienam pasaulio kunigui aukoti tradicines Mišias (Šv. Pijaus V patvirtintą visų laikų liturgiją). J. Vianėjaus brolija šią praktinę kovą apleidžia, o be to ji negavo Romos garantijų, kad, mirus jos vadovui, į jo vietą nebus paskirtas vyskupas modernistas.

Galima tik melstis, kad Šv. Jono Vianėjaus Kunigų Brolija nebūtų apgauta kaip ir Šv. Petro Brolija, o tęstų Tradicijos išsaugojimo darbą.

Vysk. Bernard Fellay
Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos Generalinis Vyresnysis

Roma ir Brolija:
pirmasis įvertinimas

Roma ieško taikos su Šv. Pijaus X Brolija

Antrojoje jubiliejinių 2000 metų pusėje Apaštalų Sostas kardinolo Castrillon Hoyos asmenyje staigiai ir netikėtai kreipėsi į Broliją su pasiūlymu išspręsti tarpusavio nesutarimus. Buvo nužymėtos bendros gairės:

Brolijos bei kitų Tradicijos besilaikančių vienuolijų nepriklausomybė nuo vietinių vyskupų;
Įprastinės jurisdikcijos Brolijai suteikimas;
Tradicijos vyskupų teisėtumo pripažinimas.

Prieš pradėdami diskusiją prašėme Vatikaną įvykdyti šias pradines sąlygas:

Pirmiausia, Roma turi suteikti kiekvienam pasaulio kunigui galimybę celebruoti Tridento Šv. Mišias, paskelbdama deklaraciją, kad tos Mišios niekada nebuvo panaikintos, t. y., kad jos yra teisėtos.

Antra, Roma turi panaikinti dekretą, ekskomunikuojantį Brolijos vyskupus. Žemiau pateiksime tų dviejų sąlygų iškėlimo priežastis.

Atrodo, kad Roma nemato kliūčių įvykdyti antrąją sąlygą, tačiau svyruoja dėl pirmosios. Ją stabdo iš to kilsiančios problemos ir pasipiktinimas posusirinkiminiame pasaulyje. Norėdama to išvengti, Roma siūlo sprendimą, identišką tam, kuris buvo priimtas pradėjus veikti komisijai *Ecclesia Dei* 1988 metais: kiekvienas kunigas galėtų prašyti leidimo aukoti tradicines Mišias iš komisijos, kuri būtų kažkas panašaus į *Ecclesia Dei II*. Aišku, kad mes negalime to laikyti pirmosios mūsų iškeltos sąlygos įvykdymu. Juk užtenka pažvelgti, kaip sunku dabar iš komisijos *Ecclesia Dei* gauti leidimą aukoti tradicines Mišias.

Dėl to, nepaisant „neatmestinų" Romos pasiūlymų, nusprendėme kuriam laikui pristabdyti diskusiją. Tokį atsitraukimą mums diktuoja keletas priežasčių. Dabartinę padėtį ir derybų pradžią derėtų pakomentuoti šiais aspektais:

1) Romos pozicija;

2) Dėl ko mes reikalaujame minėtų garantijų;

3) Mūsų pozicija;

1. Romos pozicija

Dėl ko Roma nori susitarti su mumis? Ar čia reikėtų ieškoti blogų intencijų? Nuomonių gali būti įvairiausių, bet ko gero labiausiai panašus į teisybę paaiškinimas yra ekumeninė popiežiaus vizija. Popiežius visą savo pontifikato laiką ieškojo „vienybės". Tačiau ginčas su mūsų Brolija viena vertus, gresia jo platiems ekumeniniams projektams, darydamas juos nenuoširdžiais, o kita vertus, tas ginčas tapo skausmingu dygliu posusirinkiminiame Achilo kulne. Kai kas mano, kad tą gestą galima būtų paaiškinti popiežiaus sąžinės priekaištais, artėjant jo pontifikato pabaigai. Kiti siūlo versiją, esą tai yra diplomatinis žingsnis – kurija norėtų apsaugoti būsimą popiežių nuo tolesnių vargų su šia problema. Dar kiti mano, kad „sureguliavusi" Šv. Petro Brolijos klausimą, Roma norės taip pat užbaigti Šv. Pijaus X Brolijos bylą. Reikėtų paminėti dar vieną aiškinimą: išsigandę dabartinio visuotinio pralaimėjimo, kai kurie hierarchai bando mumyse įžvelgti jėgą, gebančią atsverti modernistines tendencijas Bažnyčioje. Teisybės tikriausiai esama visuose aukščiau pateiktuose atsakymuose.

Analizuojant dabartinę padėtį, svarbu įvertinti mūsų derybų partnerių Romosje intencijas. Tačiau šių intencijų neužtenka, norint pasakyti, ar diskusija gali būti prasminga. Turime remtis objektyviomis prielaidomis, faktais. Kokios krypties Roma laikėsi daugiau kaip 30 metų? Ar matyti kokių nors pasikeitimų toje orientacijoje? Ar mums pasiūlyta išeitis dera su ta orientacija? Ar toks sprendimas leidžia mums egzistuoti, ar atitinka mūsų lūkesčius? Juk visiškai aišku, kad neturime nei mažiausio ketinimo ką

nors pakeisti Tradicijoje, Šventosiose Mišiose, šventojoje doktrinoje.

Kalbant apie bendrąją kryptį, nematyti jokio veiksmo ar dokumento, kuris liudytų apie Romos orientacijos pasikeitimą. Greičiau priešingai, jubiliejiniai metai vainikavo numatytą ir jau šešis metus popiežiaus Jono Pauliaus II įgyvendintą programą: klaidingas ekumenizmas, dėl kurio skausmingai apgailestavome ir kuriam daug kartų priešinomės. Atsiprašinėjimai, ekumeninių „tikėjimo liudytojų" diena, Jono XXIII beatifikacija —tai ryškiausi pavyzdžiai. Jie išreiškia popiežiaus pažiūras ir akivaizdžiai parodo, kad jos nekinta, nepaisant popiežiaus ligos. Tie veiksmai visuomet pateisinami Vatikano II Susirinkimu ir jo dvasia. Dabartinio pontifikato laikotarpiu kurijoje yra daug nepatenkintų hierarchų, tačiau geros valios žmonės nedaug reiškia palyginus su tuo didžiuliu blogiu, kuris tebetęsia savo veiklą.

Tiesa, kad kardinolo Ratzingerio publikuotas dokumentas *Dominus Jesus* neįprastai stipriai priminė daug tradicinių Tikėjimo tiesų, tačiau tame pačiame dokumente yra ir visos Vatikano II Susirinkimo naujovės dėl kitų krikščionių ir nekrikščioniškų religijų!

Be to, įvairūs veiksmai, kurių per paskutinius du metus griebtasi prieš Šv. Petro Broliją ir kitus judėjimus, veikiančius *Ecclesia Dei* rėmuose, aiškiai rodo Romos intenciją, kad visi, kurie yra pavaldūs tai komisijai, kartu priimtų ir visą Vatikano II Susirinkimo mokymą bei Naujųjų Mišių apeigas. Visų garantijų išsaugoti savitumą nepakanka nuraminti nei mūsų, nei Šv. Petro Brolijos, nei draugijos *Una Voce* narių (kai kurie iš jų diskretiškai sakė tai mums). Prisiminkime, kad pats kardinolas Castrillon Hoyos neseniai primetė Šv. Petro Brolijai naują Generalinį Vyresnįjį, kadangi ligtolinis „vyresnysis norėjo įvesti privalomą priesaiką prieš *Novus Ordo Missae* laikymą". Taipogi atrodo, kad komisija *Ecclesia Dei* ruošia tam tikrus pakeitimus tradicinių Mišių rituale, kad jos taptų labiau panašios į *Novus Ordo* (greičiausiai tai bus naujo liturginio kalendoriaus ir naujų skaitinių įvedimas). Įvairiuose interviu kardinolas Castrillon Hoyos kalbėjo apie savo troškimą, kad Tradicijos tikintieji įžvelgtų, jog *Vaticanum II* neva taip pat išsaugojo tos pačios Tradicijos tęstinumą.

Kaip tokiomis aplinkybėmis reikėtų interpretuoti Romos laikyseną Šv. Pijaus X Brolijos atžvilgiu? Aišku, kad Romos pasiūlymai panašūs į spąstus – dėl to mūsų komunikate kalbėjome apie „didžiausią nepasitikėjimą".

Be to situaciją dar daugiau komplikuoja faktas, kad baigiantis pontifikatui popiežiaus aplinkoje vis stipriau įsiviešpatauja tam tikros rūšies anarchija – kiekvienas mėgina iš jo išgauti tai, kas labiausiai atitinka jo interesus, o popiežius, atrodo, jau nieko nekontroliuoja.

Taigi absurdiška, jei girdime iš tų pačių autoritetų, kad jie tikisi iš Brolijos, jog ji kovos prieš modernizmą ir liberalizmą Bažnyčioje, ir kai jie mus įtikinėja, kad ir pats Popiežius prisijungia ir susitapatina su ta kova! Jie sako mums, esą popiežius yra mūsų pusėje, tik nenori to skelbti. Jis esąs už tradicines Mišias, bet niekad to nepasakys, nes tai sukeltų daug prblemų Bažnyčioje...

Ar tiesa tai, ar ne?

Tarp kitko, įdomus faktas: paskutinės nominacijos komisijoje *Ecclesia Dei* vyko

nežinant tam žmogui, kuris asmeniškai iš popiežiaus gavo įgaliojimą sureguliuoti mūsų „problemą". Tai susiję su pasiruošimu spręsti mūsų klausimą – teigia kard. Hoyos. Ar tai reiškia, kad naujosios kolegijos mūsų problmai spręsti sudėtis bus panaši į dabartinės komisijos *Ecclesia Dei* sudėtį? Kardinolas gerai žino, kad nenorime turėti nieko bendro su *Ecclesia Dei*, ir į tokią mūsų poziciją žiūrėjo teigiamai. Tačiau juk ne jis valdo Bažnyčią! Galime klysti, bet vis dėlto manome, kad naujų paskyrimų [į *Ecclesia Dei*] faktą reikia interpretuoti kaip Valstybės sekretoriato ir Prancūzijos vyskupų, o gal net masonerijos įsikišimą. Kadangi kardinolas Hoyos yra artimas popiežiui, o mūsų derybos su Roma ir remiasi būtent jais, galime daryti išvadą, kad progresistai pabandė pasipriešinti kardinolo veiksmams griebdamiesi naujų paskyrimų komisijoje *Ecclesia Dei*. Kiti tuose paskyrimuose įžvelgia stipraus apynasrio uždėjimą, kad būtų galima vadelėmis nulaikyti per daug dinamiškus tradicionalistus.

2. Iš kur atsirado Brolijos įžanginės sąlygos?

Aukščiau aprašytų Romos prieštaringumų akivaizdoje buvo būtina iš Romos reikalauti kažkokio konkretaus veiksmo, kuriuo visiems būtų parodyta, kad iš tiesų daromas geros valios gestas Tradicijai. Dar daugiau, jeigu būtų prieita iki susitarimo su Roma, iškiltų absoliuti būtinybė būti tikriems, kad bus nepajudinamai išsaugotos tradicinės apeigos. Oficialus patvirtinimas, kad Tridento Mišios nebuvo panaikintos, ilgiems metams (jei ne visam laikui) sukliudytų Romai drausti Mišias celebruojamas pagal Šv. Pijaus V ritualą. Tokio poelgio nauda visai Bažnyčiai būtų neįkainojama. Pagaliau būtų įvykdytas teisingumas. Taip pat tai būtų Romos geros valios mūsų atžvilgiu testas. Jęigu Roma pasiruošusi užsikrauti ant pečių visas problemas, kurios neabejotinai iškils daugelyje vyskupijų dėl tradicinių Mišių sugrąžinimo, tai galbūt taip pat bus pasiruošusi priimti visus kaltinimus ir konfliktus, kurie kils dėl mūsų „susivienijimo". O tradicines Šv. Mišias aukoti trokštantys, bet dar nedrįstantys kunigai pajustų didžiulį palengvėjimą.

„Ekskomunikos" atšaukimo reikalavome ne dėl to, kad ji būtų mums nepakeliama, o dėl to, kad Vatikanas naudoja ją kaip baubą, kuriuo atbaido gerus tikinčiuosius, kurie, jos nesant, prisijungtų prie mūsų. Ši cenzūra buvo viena iš sėkmingiausių Romos priemonių nustumti mus į pašalę. Dėl to būtina prašyti tos pačios Romos, kuri siūlo susitaikymą, pašalinti tą kliūtį. Kartoju, kalbama visiškai ne apie mus, ar apie betarpiškai su mumis susijusį troškimą, bet apie tikinčiųjų gerovę. Sunku net įsivaizduoti naudą, kurią jie iš to gautų.

3. Brolijos pozicija

Vatikano sukurtos situacijos akivaizdoje mūsų nuostata yra aiški – jokių pakeitimų, jokių nuolaidų esminiuose dalykuose!

Pirmasis principas, kuris apibrėžia mūsų veiklą, yra būtinybė išsaugoti Tradicijos lobius: doktriną, liturgiją ir discipliną. Viešpats Dievas leido mums paveldėti didžiausius

šventosios Bažnyčios lobius. Negalime jais prekiauti – turime juos išsaugoti net mūsų kraujo kaina.

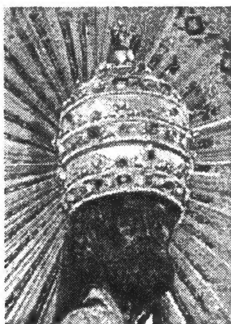
Antras principas kyla iš apmąstymų apie Bažnyčią: nesame *a priori* palankūs „bendro pobūdžio" diskusijai, tačiau numatome galimybę gauti netikėtą malonę, kurios nuoširdumą, prieš imantis bet kokių tolesnių žingsnių, visgi reikia patikrinti.

Kadangi Romos nuostata iki šiol iš esmės nepasikeitė, nors tam tikri nusilpimo ir autoriteto praradimo ženklai tampa vis akivaizdesni, nepasitikėjimas toliau dominuoja. Bet kuriuo atveju, kadangi Roma siekia suartėti su mumis, bandysime iš to išgauti kuo daugiau gero Bažnyčiai. Priėjome naują mūsų kovos už katalikų Tradicijos sugrįžimą etapą, o ta kova yra aukščiausiu laipsniu antgamtinė. Nekontroliuojamos emocijos – nepagrįsti nuogąstavimai ar euforinis apakimas būtų didelė kliūtis suvokti realybę ir tinkamai elgtis.

Labiau nei bet kada turime imtis antgamtinių priemonių, ypač maldos, pasiaukojimo ir sąžiningo savo pareigų atlikimo. Neleiskime, kad mus per daug užimtų laikinieji dalykai. Labiau nei bet kada turime sekti arkivyskupu Lefebvre, kuris sakydavo, kad negalima aplenkti Dievo Apvaizdos, kuri visada apsireiškia savo laiku. Neturėtume iš anksto atmesti Dievo Apvaizdos įsikišimo galimybės tame reikale, kuris taip glaudžiai siejasi su visos Bažnyčios likimu, tačiau mūsų pareiga yra vertinti visus įvykius kartu išsaugojant pasitikėjimą Dievu ir didelę dvasios ramybę.

Veikdami tokioje dvasioje, tarpininkaujant kard. Castrillonui, Šventajam Tėvui įteikėme pranešimą apie diskusijos pristabdymą bei veikalą apie *Novus Ordo Missae.* Jis analizuoja deformuotą teologiją, kuri yra naujosios liturgijos pamatas ir jos prieštaravimų Tikėjimui šaltinis. Tas darbas gali nepatikti daugeliui asmenų Romoje ir kitur... Tačiau svarbiausia, kad jis prisidės prie tikrosios Romos liturgijos ir katalikų Tradicijos atstatymo.

2001 vasario 28 d.

Lietuvos Vyskupų Konferencijos kreipimasis į kunigus ir tikinčiuosius 2002 02 25

Lietuvos tikintieji kai kuriose parapijose susiduria su Pijaus X kunigų brolijos veikla. Todėl mes, Lietuvos vyskupai, norime kunigams ir tikintiesiems išdėstyti Katalikų Bažnyčios poziciją.

Pijaus X kunigų brolija

Pijaus X kunigų brolijos narius vienija priešiškumas Katalikų Bažnyčios atsinaujinimo doktrinai ir praktikai. Broliją 1970 m. Šveicarijoje įkūrė arkivyskupas Marcelis Lefebvras, nepriėmęs Vatikano II Susirinkimo nutarimų. Be popiežiaus leidimo 1988 m. suteikęs vyskupo šventimus keliems kunigams, jis užsitraukė ekskomuniką (buvo atskirtas nuo Bažnyčios). Brolijos veikla buvo plečiama Prancūzijoje, Vokietijoje ir Lenkijoje. Pastaraisiais metais arkivyskupo M. Lefebvro sekėjai įsikūrė ir Lietuvoje, įsteigdami Pijaus X kunigų brolijos namus Vilniuje ir plėsdami savo veiklą kituose miestuose.

Lietuvos tikintieji kartu su visuotine Bažnyčia priėmė Vatikano II Susirinkimo nutarimus ir liturginį atsinaujinimą. Tenka apgailestauti, kad atsinaujinimo priešininkai, jausdamiesi esą katalikybės gynėjai, iš tikrųjų daro didelę žalą Bažnyčiai, ardydami jos vienybę ir klaidindami tikinčiuosius.

Brolija savo veiklos Lietuvoje tikslą apibrėžia taip: „suteikti tikintiesiems, jaučiantiems pareigą išsaugoti Bažnyčios tradiciją, galimybę dalyvauti tradicinėje liturgijoje (pagal popiežiaus Jono XXIII 1962 m. aprobuotas liturgines knygas), priimti šventuosius Sakramentus jų autentiška katalikiška forma, sužinoti visą ir nepakeistą katalikų doktriną, perduodamą neklystamo Bažnyčios magisteriumo" (Brolijos informacinis leidinys „Pulkim ant kelių. Už katalikų tradiciją", 1999 Nr. 6, p. 4).

Pijaus X kunigų brolija bando diskredituoti Bažnyčios pastangas atsinaujinti, vadovaudamasi prieštaringu Tradicijos suvokimu. Jie vienintele teisinga ir nekintama Bažnyčios tradicija priima ir laiko tik XVI a. įvykusio Tridento Susirinkimo mokymą ir popiežiaus Pijaus V patvirtintą liturgiją. Laikantis tokio požiūrio, reikėtų teigti, kad iki tol vykusių Bažnyčios susirinkimų mokymas buvo klaidingas, arba XVI a. Bažnyčios mokymas ir liturgija buvo klaida, nes tai irgi buvo Bažnyčios atsinaujinimo išraiška. Kaip galima pripažinti Bažnyčios mokymo neklaidingumą, jeigu vieno Susirinkimo mokymas priimamas, o kito Susirinkimo – atmetamas.

Apaštališkoji Tradicija negali būti tapatinama tik su kurio nors laikmečio Bažnyčios mokymu. Bažnyčia skelbia krikščioniškąsias tiesas, skaitydama laiko ženklus. Vatikano

II Susirinkimas moko, kad „Šventosios Dvasios globojama, ši apaštalų kilmės Tradicija Bažnyčioje pažengia pirmyn, nes didėja ir perduotų dalykų, ir žodžių supratimas, tiek dėl tikinčiųjų kontempliacijos bei gilinimosi, visa svarstant savo širdyje (plg. Lk 2, 19 ir 51), tiek dėl dvasinių dalykų, kuriuos jie patiria, giluminio suvokimo, tiek dėl mąstymo tų, kurie su paveldėta vyskupyste yra gavę tikrą tiesos charizmą. Tad Bažnyčia per šimtmečius vis toliau žengia į dieviškosios tiesos pilnatvę, kol išsipildys Dievo žodžiai" (*Dei Verbum*, 8).

Lefebvro pozicija Vatikano II Susirinkimo atžvilgiu

Arkivyskupas M. Lefebvras nepritarė Vatikano II Susirinkimo Religinės laisvės deklaracijai, nes, jo manymu, pripažinti religijos laisvę reikštų į tą patį lygmenį sustatyti Katalikų Bažnyčios skelbiamą tiesą ir kitaip tikinčiųjų klaidą. Bet Susirinkime buvo pabrėžtas visuotinis įpareigojimas ieškoti tiesos ir atitinkamai pagal ją gyventi. Katalikų Bažnyčia išlieka šioje tiesoje, tačiau ši tiesa neturi būti primetama jokia išorine prievarta kitiems.

Arkivyskupas M. Lefebvre su Šv. Tėvu Pijumi XII, kuris paskyrė jį apaštaliniu delegatu 18 Afrikos valstybių. Palaimintasis Jonas XXIII paskyrė jį Šv. Sosto asistentu ir pakvietė dalyvauti komisijoje, ruošiančioje Vatikano II Susirinkimą.

Arkivyskupas M. Lefebvras nepritarė ir Susirinkimo Dekretui apie ekumenizmą bei Bažnyčios santykių su nekrikščionių religijomis deklaracijai. Anot jo, ekumeninis procesas reiškia katalikų tikėjimo dalykų atsižadėjimą. Susirinkimas moko, kad „vienybės atkūrimas yra visos Bažnyčios, tiek tikinčiųjų, tiek ganytojų, rūpestis, ir kiekvienas pagal išgales turėtų jo siekti tiek kasdieniu krikščionišku gyvenimu, tiek teologiniais ir istoriniais tyrinėjimais. Jau pats šis rūpestis tam tikru būdu atskleidžia visus krikščionis vienijančio ryšio buvimą ir veda į visišką ir tobulą maloningojo Dievo norimą vienybę" (*Unitatis redintegratio*, 5). „Mūsų laikais, kai žmonių giminė diena po dienos vis glaudžiau vienijasi ir plečiasi ryšiai tarp įvairių kraštų, Bažnyčia atidžiau apsvarsto savo santykius su nekrikščionių religijomis. Vykdydama savo uždavinį – tarp žmonių ir net tarp tautų ugdyti vienybę ir meilę, – ji pirmiausia kreipia dėmesį į tai, kas žmonėms bendra ir veda į tarpusavio draugystę" (*Nostra aetate*, 1).

Bažnyčios liturgijos atnaujinimas

Arkivyskupas M. Lefebvras nepriėmė popiežiaus Pauliaus VI 1969 m. patvirtinto Mišiolo. Vienintele apeigų kalba pripažino tik lotynų kalbą ir XVI a. popiežiaus Pijaus V patvirtintą Mišių liturgiją.

Amžių tėkmėje nuolat keitėsi šv. Mišių liturginė forma, tačiau jų esmė nesikeitė. Nėra nei senų, nei naujų šv. Mišių, nes savo esme jos yra ta pati Kristaus auka, kurią Viešpats per Paskutinę vakarienę įpareigojo švęsti Jo atminimui.

Liturginė kalba turi padėti tikintiesiems sąmoningai dalyvauti Eucharistijos šventime. Nuo pirmųjų krikščionybės amžių liturgijoje buvo vartojamos anuomet žmonėms suprantamos kalbos (Rytų Bažnyčiose – sirų, koptų, graikų; Vakarų Bažnyčioje – lotynų kalba). Vatikano II Susirinkimas liturginėje konstitucijoje Sacrosanctum Concilium apie liturgiją, jos pobūdį ir tikinčiųjų dalyvavimą joje sako: „Maldingoji Motina Bažnyčia, idant krikščionių tauta liturgijoje garantuotai gautų gausių malonių, trokšta uoliai pasirūpinti bendru pačios liturgijos atnaujinimu. Mat liturgija susideda iš nekintamosios liturgijos dalies, nes ši įsteigta Dievo, ir kintamųjų dalių, kurios laiko būvyje gali ar net turi kisti, jeigu į jas prasismelkia tai, kas mažiau dera su pačia liturgijos vidine prigimtimi arba kas pasidaro mažiau tinkama. Liturginius tekstus ir apeigas atnaujinant reikia sutvarkyti taip, kad jie aiškiau atskleistų šventus dalykus, kuriuos išreiškia, ir kad krikščionys pajėgtų juos kiek galima lengviau suprasti bei pilnai, aktyviai, bendruomeniškai į juos įsijungti"(SC, 21).

Nors oficialia liturgine kalba lieka lotynų kalba, tačiau Susirinkimas pabrėžia, kad „tiek Mišiose, tiek teikiant sakramentus, tiek kitose liturgijos dalyse daug naudos žmonėms gali atnešti gimtosios kalbos vartojimas"(SC, 36). Vietinės kalbos vartojimas liturgijoje atitinka Susirinkimo siekį, kad „krikščionys nebūtų tarsi svetimi arba nebylūs šio tikėjimo slėpinio stebėtojai, bet, gerai jį suprasdami, per apeigas ir maldas sąmoningai, pamaldžiai ir aktyviai dalyvautų šventajame vyksme"(SC, 48).

Kreipimasis į kunigus ir tikinčiuosius

Paskutinės vakarienės metu Jėzus kreipėsi į apaštalą Simoną Petrą: „Aš meldžiausi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų. O tu savo ruožtu stiprink brolius!" (Lk 22, 32). Išganytojas čia aiškiai pabrėžia, kad Petru ir jo įpėdiniais tikėjimo ir doros dalykuose visada ir visiškai galime pasitikėti, nes pats Jėzus už Petrą meldėsi, kad jis išlaikytų nesvyruojantį tikėjimą. Uola, ant kurios pastatyta Kristaus Bažnyčia, t. y. popiežiai, visada pasilieka ypatingoje Kristaus globoje. O kitų Bažnyčios narių tikėjimą, neišskiriant nė apaštalų bei jų įpėdinių vyskupų, turi stiprinti Petras ir jo įpėdiniai. „O tu, [Petrai], stiprink brolius." Vyskupai tik vienybėje su popiežiumi yra neklaidingi tikėjimo ir doros dalykuose. Kas atsiskiria nuo Petro, nebepasilieka tiesoje, jo nebestiprina Petras, už kurį tik vieną ypatingu būdu meldėsi Jėzus. „Ką tu [Petrai] suriši žemėje, bus surišta ir

danguje, ką tu [Petrai] atriši žemėje, bus atrišta ir danguje" (Mt 16, 19).

Mieli kunigai, mes jus raginame Eucharistinę auką ir kitus sakramentus švęsti su didele pagarba, kad kilniai atliekamos apeigos nuolat ugdytų tikinčiosios liaudies tikėjimą ir visus telktų Viešpaties garbinimui drauge su visuotine Bažnyčia. Kreipkime ypatingą dėmesį į liturginės katechezės parapijoje svarbą. Siekime, kad tikintieji, gerai suvokdami šventųjų apeigų esmę ir prasmę, dieviškoje liturgijoje dalyvautų sąmoningai, pamaldžiai ir aktyviai (plg. SC, 48).

Rengiant bažnyčioje įvairias pamaldas (pvz., vidinio išgydymo, atsinaujinimo ir pan.) bei parenkant jų atlikimo formas, tebūna jautriai atsižvelgiama į esamas pastoracinės veiklos aplinkybes ir sąlygas. Rengiamos pamaldos turi nedaryti žalos tikėjimui ir neardyti parapijos bendruomenės vienybės. Jos turi tikrai teikti Viešpačiui šlovę. Svarbesniais atvejais pastoracinius sumanymus būtina derinti su vietos ordinaru.

Mielus tikinčiuosius raginame kartu su visuotine Kristaus Bažnyčia uoliai puoselėti tikėjimą, ugdyti sąmoningą liturginį gyvenimą, rūpintis Bažnyčios vienybe. Būkite jautrūs vieni kitiems, kad visi tuose pačiuose Dievo namuose – parapijos bažnyčioje – galėtumėte patirti dvasios atgaivą ir jaustis kaip viena šeima. Nesiduokite suklaidinami tų žmonių, kurie ardo Bažnyčios vienybę ir daro žalą tikėjimui. Kartu su apaštalu Pauliumi raginame: „Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiais. Vienas kūnas ir viena Dvasia kaip ir esate pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį" (Ef 4, 2–4).

Arkivyskupas Sigitas TAMKEVIČIUS
Lietuvos Vyskupų Konferencijos pirmininkas

Kardinolas Audrys Juozas BAČKIS
Lietuvos Vyskupų Konferencijos vicepirmininkas

Visa širdimi ir visa siela priklausome katalikiškajai Romai, katalikų tikėjimo bei tradicijų, būtinų jo išsaugojimui, sergėtojai; amžinajai Romai, išminties ir tiesos mokytojai. (...)

Joks autoritetas, net ir pats aukščiausias hierarchijoje, negali priversti mūsų apleisti ar susilpninti mūsų katalikiško tikėjimo, taip aiškiai Bažnyčios mokyme išreikšto ir išpažinto devyniolika amžių.

„Broliai," sako šv. Paulius, „net jeigu mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją negu esame jums paskelbę, tebūnie prakeiktas" (Gal 1, 8). Ar tai nėra tas pat, ką Šventasis Tėvas šiandien mums kartoja?

Iš Arkivyskupo Marcel Lefebvre 1974 XI 21 deklaracijos

Kun. Edmundas Naujokaitis

Atgal į Tėvynę

Kun. E. Naujokaičio primicijose Kaune dalyvavę kunigai ir seminaristai. Garbingi svečiai - kun. K. Stehlin - Brolijos vyresnysis Rytų Europoje, Latvijos graikų apeigų katalikų hierarchai.

Po šešerių metų studijų katalikybės, baroko ir alaus krašte Bavarijoje, iš Visagalio malonės gavęs kunigystės šventimus, grįžau į Tėvynę. Mano vyresnybė paprašė mane trumpai parašyti apie didžiąją savo gyvenimo šventę ir įspūdžius grįžus Lietuvon.

Esu kaunietis, su tėvais lankydavau Jėzaus Prisikėlimo parapiją. Vilniuje studijavau architektūrą. Buvau pakviestas į šv. Ignoto rekolekcijas, vedamas Šv. Pijaus X Brolijos kunigo Karl Stehlin. Per jas atradau gilesnį religinį gyvenimą, o vėliau ir Dievo pašaukimą kunigystėn. Šv. Ignoto rekolekcijos, Fatimos Dievo Motina, Rožančius ir Karmelio škaplierius, tradicinės Šv. Mišios - per šias Dievo dovanas radau kelią į savo antgamtinę Tėvynę - visų laikų Katalikų Bažnyčios Tradiciją.

Atgal į Tėvynę, *„ad fontes"* - prie šaltinių - prie Europos civilizacijos šaknų, prie mano protėvių tikėjimo! - tokia buvo mano nuostata. Bažnyčios istorija, dogmos istorija, liturgika tapo mano mėgstamiausiais dalykais seminarijoje.

Galiausiai, 2002 m. birželio 29 d. *„Introibo ad altare Dei, ad Deum, qui laetificat iuventutam meam"* („Prisiartinsiu prie Dievo altoriaus, prie Dievo, kuris džiugina mano jaunystę" - Ps. 42 - tradicinių Šv. Mišių įžanga). Nuo šiol mano Tėvynė - altorius, ant kurio mano rankomis pats Viešpats Jėzus Kristus kasdien atnaujina savo atpirkimo Auką už mano ir viso pasaulio nuodėmes.

Mane įšventino vienas iš keturių Brolijos vyskupų - Mons. Alfonso de Galarreta,. Šventimuose dalyvavo apie 100 kunigų ir apie 5000 tikinčiųjų. Mano pirmosios šv. Mišios - Bavarijos šventovėje Altötinge. Liepos 20 d. Kauno kultūros rūmuose aukojau primicijų Mišias gimtajame mieste, jose dalyvavo apie 150 žmonių. Profesionalus choras iš Minsko puikiai giedojo polifonines Mišias, kun. Karl Stehlin pasakė pamokslą apie kunigystės paslaptį. *„Nunc dimitis servum tuum Domine"* (Lk 2, 29).

Grįžau į savo brangią žemiškąją Tėvynę. Kokie gi pirmieji įspūdžiai? Per kelias savaites spėjau pamatyti pasibaisėtiną Bažnyčios padėtį Lietuvoje - net močiutės nebežino elementarių katekizmo tiesų, kunigai daro biznį, gyvena su moterimis, riejasi tarpusavy, o kai viskas nusibosta - žudosi. Palikite parapiją penkis metus be kunigo ir jie ims garbinti savo gyvulius, rašė šv. Arso klebonas. O iš kur gi kunigai, jei jų niekas rimtai neformuoja, neskatina? Argi ne žiauru reikalauti iš kunigo, kad laikytųsi celibato, griežtos moralės, o neleisti jam semtis jėgų iš Bažnyčios tradicinės doktrinos, tikros liturgijos? 1962-72 m., „pučiant gaiviems reformų vėjams", pasaulyje *oficialiai* laicizavosi 21 320 kunigų, o iš viso kunigystę metė apie 40 000 ganytojų. Šių metų moralinis skandalas JAV - kunigų identiteto krizės vaisius. Pačioje Amerikoje jau atvirai kalbama (K. Novak darbuose), kad šis skandalas yra logiška II Vatikano reformų pasekmė. Kada žiniasklaida sukels tokią krizę Lietuvoje? Tai tik laiko klausimas.

Ponas Pranas Marcinonis iš Miroslavo (Alytaus raj.) sukėlė šiokį tokį sujudimą Lietuvoje ir kai ką privertė susimąstyti. Senas kovotojas už Lietuvos laisvę, aktyvus parapijos tarybos narys, ištremtas iš savo bažnyčios. Šis nedidelio teologinio išsilavinimo senolis buvo pirmas Lietuvoje, kuris garsiai pasakė „Karalius nuogas!" Nors pono Prano veikla kyla iš asmeninės iniciatyvos, bet Lietuvos vyskupai ją kažkodėl susiejo su Šv. Pijaus X Brolija ir paskelbė kreipimąsi, kurį, savo vyresnybės pavestas, drįsčiau pakomentuoti.

„... Brolijos narius vienija priešiškumas Katalikų Bažnyčios atsinaujinimo doktrinai ir praktikai."

Brolijos šv. globėjo Pijaus X šūkis „Visa atnaujinti Kristuje" - ir mūsų šūkis. *„Ecclesia semper reformanda"* („Bažnyčia nuolat reformuotina") - visų laikų bažnytinio gyvenimo principas. Brolijos statutai įgyvendina aktualiausias Tridento ir Vatikano II Susirinkimų nuorodas dėl seminaristų ruošimo, dėl bendruomeniško pasaulietinės dvasininkijos gyvenimo, dėl pastoralinių metodų, panaudojant moderniųjų laikų siūlomas priemones. Brolija nenori grįžti į „Golden fifties" („auksinį šeštąjį dešimtmetį" - *red.*) ir aiškiai kritikuoja klaidas darytas *iki* Vatikano II Susirinkimo. Arkivysk. Lefebvre - modernios pažangios Šiaurinės Afrikos Bažnyčios kūrėjas, didis sielovadininkas.

Bet atsinaujinimu negalima vadinti to, kas yra akivaizdus griovimas. Bažnytinių pastatų „atnaujinimas" senamadišku 60-jų stiliumi yra vandalizmas ir ikonoklazmas, nusikaltimas Europos kultūrai. Roko ir klounų Mišios yra degradacija, o ne Bažnyčios atjaunėjimas. O ką jau kalbėti apie teologijos mokslo ar seminarijų disciplinos „atnaujinimą"...

„... arkivyskupas Marcelis Lefebvras, nepriėmęs Vatikano II susirinkimo nutarimų".

Arkivysk. Lefebvre buvo vienas iš aktyviausių Susirinkimo ruošėjų ir dalyvių, jis pasirašė visus jo nutarimus (išskyrus „*Gaudium et spes*" ir „*Dignitatis humanae*", nes juose neigiamas Kristaus socialinis karališkumas - Pijaus XI mokymas, kurį arkivyskupas iki mirties gynė). Jis ne kartą teigė, kad pripažįsta visą Vatikano II Susirinkimą, bet interpretuotą visų prieš tai buvusių Susirinkimų šviesoje. To laikosi ir jo įkurta Brolija.

„Jis užsitraukė ekskomuniką".

Ne viena nepriklausomų kanonų teisės specialistų daktarinė disertacija įrodė, kad ši bausmė pagal bažnytinę teisę yra negaliojanti, nes nėra schizmatinio akto ir bausmės uždėtos nesilaikant proceso normų. Tai yra svarbus juridinis pagrindas įrodyti 1988 vyskupų konsekracijos teisėtumui. Žinoma, šios bausmės paskelbimas yra skaudi žaizda Brolijai ir mes prašome Romą ją atšaukti.

Kun. E. Naujokaičio primicijose dalyvavo įvairių Lietuvos miestų ir užsienio šalių tikintieji. Salė išpuošta baltai geltonomis Vatikano vėliavomis, liudijančiomis Brolijos ištikimybę katalikiškajai Romai ir Bažnyčios vienybei.

„Brolijos veikla buvo plečiama Prancūzijoje, Vokietijoje ir Lenkijoje".

Brolija įkurta Šveicarijoje, iš ten iš karto išplito į Prancūziją, Vokietiją ir JAV, o dabar veikia 54 pasaulio šalyse nuo Estijos iki Fidžio. Brolijos veiklą remia daug Tradicijai ištikimų vienuolių bendruomenių ir parapinių kunigų. Žinoma 450 Brolijos kunigų yra labai mažai, palyginus su senesnėmis kongregacijomis.

„Atsinaujinimo priešininkai ... iš tikrųjų daro didelę žalą Bažnyčiai, ardydami jos vienybę".

Vienybė yra brangi vertybė, tačiau vienybės pagrindas yra tai, kas mus vienija su Kristumi ir jo visu mistiniu kūnu danguje, skaistykloje ir Bažnyčios istorijoje. O tai

yra bendra tikėjimo doktrina ir organiškai auganti Bažnyčios Tradicija. Pavyzdžiui lotynų kalba visais laikais buvo Bažnyčios vienybės ramstis, dabar jos nebemoka net teologai. Tai priešinga pasaulio integracijos procesui, nukertamas ryšys su Antikos ir Viduramžių kultūra. Vietoj to perimsime JAV Coca Cola „kultūrą" Imkime pavyzdį iš žydų - per 20 metų visi Izraelyje išmoko hebrajiškai, nors ši kalba daug sunkesnė už lotynų! Žydai tam pasiryžo todėl, kad brangina savo identitetą. O kaipgi mes?

Į Lietuvą Brolija ateina ne poliarizuoti ar skaldyti, o siūlydama jungtis prie visuotinės katalikybės Tradicijos. Mes nesiimsime asmeniškų intrigų, populizmo ar agitacijos prieš ganytojus. O jei mūsų veikloje pastebėsite ką nors neatitinkančio artimo meilės dvasios, mielai priimsime kritiką. Mes nenorime kurti „savo" Bažnyčios šalia Lietuvos Katalikų Bažnyčios, priešingai - siūlome visiems jos nariams savo bendradarbiavimą ir pagalbą.

„Jie vienintele teisinga ir nekintama Bažnyčios tradicija priima ir laiko tik XVI a. įvykusio Tridento Susirinkimo mokymą ir popiežiaus Pijaus V patvirtintą liturgiją".

Pirmosios Šv. Mišios Tėvynėje - pagal pusantro tūkstantmečio senumo Romos ritualą. Šis ritualas išugdė šv. Kazimierą

Brolija pripažįsta *visus* Bažnyčios Susirinkimus nuo Jeruzalės iki II Vatikano *imtinai*. Tačiau tarp visų Susirinkimų yra tęstinumas, „*Consensus Ecclesiae*". Jei kuris nors Susirinkimas ar popiežius dogmatiniuose ar pastoraliniuose klausimuose šio tęstinumo nesilaiko, jis nusižengia Bažnyčios vienybei. Pvz. Konstancos Susirinkimas XV a. klydo, remdamas konsiliarizmą ir pataikaudamas husitams. Popiežius Pijus XI neatleistinai klydo uždarydamas „Action francaise" judėjimą Prancūzijoje, pasmerkdamas tūkstančius Christeros mirčiai Meksikoje ir naiviai remdamas Vatikano ostpolitiką santykiuose su Lenino Rusija. Taip pat galima kritikuoti Vatikano II Susirinkimo pastoralinius nutarimus, kurie nėra dogmatizuoti ir kurių vaisiai labai blogi.

Brolijos naudojama liturgija yra patvirtinta ne tik šv. Pijaus V, bet ir palaimintojo Jono XXIII. Ši liturgija buvo visur įprasta iki 1970 m. Joks popiežius iki šiol jos formaliai nepanaikino.

„Kaip galima pripažinti Bažnyčios mokymo neklaidingumą, jeigu vieno Susirinkimo mokymas priimamas, o kito Susirinkimo – atmetamas".

Bažnyčios mokymas pretenduoja į neklaidingumą tik Vatikano I Susirinkimo nurodytomis salygomis:

- doktrinos ir moralės srityje;
- iškilmingai patvirtintas popiežiaus *„ex cathedra"*;
- paskelbtas visiems privalomu tikėti kaip Dievo apreikštas.

Vatikano II Susirinkimas tokio mokymo nenorėjo skelbti. Brolija ne savo nuožiūra pasirenka, kokius Bažnyčios nutarimus priimti, o kokius ne. Jei vienas mokymo dokumentų savado „Denzinger" numeris prieštarauja kitam, po II Vatikano paskelbtam, kyla dvejonės situacija, ir joje kiekvienas katalikas turi teisę laikytis ankstesniojo mokymo kaip saugesnio.

„Apaštališkoji Tradicija negali būti tapatinama tik su kurio nors laikmečio Bažnyčios mokymu. Bažnyčia skelbia krikščioniškąsias tiesas, skaitydama laiko ženklus".

Žinoma, būtina prisitaikyti prie kiekvieno laikmečio sąlygų ir poreikių, bet ne prie to laikotarpio paklydimų. Atsinaujinimas - tai ne plaukimas pasroviui, visos Bažnyčios reformos buvo plaukimas prieš laiko dvasią: prieš Tamsiųjų Viduramžių feodalų prievartą Bažnyčiai, prieš Renesanso neopagonybę, prieš Švietimo epochos racionalizmą, prieš liberalizmą. O visų laikų modernistai padlaižiauja epochos ideologijoms: cezaropapizmui, Renesanso žmogaus kultui, Švietimui (Pistojos sinodas XIX a. pr.) liberalizmui (amerikanistai), nacizmui (tarpukario Vokietijos modernistai, pvz. Karl Adam), komunizmui (pokario neomodernistai), pliuralizmui (Hans Küng, feministinė teologija...)

Modernistai išsirankioja iš kiekvienos epochos ar mokymo tai, kas jiems naudinga: iš pirmykštės Bažnyčios perima neaiškią teologinę kalbą, o pamiršta jos priešinimąsi pasauliui ir kankinių dvasią, sutinkant geriau mirti nei dalyvauti kitų religijų apeigose; iš Rytų Bažnyčios - ūkanotą misticizmą, o ne pagarbą liturgijos sakralumui ir askezę; iš šv. Pranciškaus - sentimentalų XIX a. stereotipą apie jį, o ne jo neapykantą islamui ir neturto dvasią. Modernistai esą kovoja prieš šaltą legalizmą ir pabrėžia meilę, tačiau Broliją bando įveikti sausa kanonų raide ir persekiojimu.

Brolija remia gyvą Tradiciją. Jei Tradicija mirusi, ji nebėra *„traditio"* - gyvas vertybių perdavimas - o senienų muziejus. Kiekviena karta turi perimti Tradicijos lobį, jį gyvai įsisavinti, praturtinti ir perduoti toliau. Tradicija vystosi organiškai: negalima atmesti dogmos progreso (vis gilesnis Eucharistijos supratimas, mariologijos plėtojimas, scholastikos sistema), negalima išmesti per tūkstančius metų augusio Romos ritualo ir vietoj jo sukomponuoti naujo, kaip tai padarė Naujųjų Mišių kūrėjas mons. Bugnini.

1960-aisiais labiausiai rėkiantis „laiko ženklas" buvo sparčiai išplitęs ateistinis komunizmas. Arkivysk. Lefebvre ir 500 II Vatikano tėvų reikalavo šį ženklą skaityti ir

įvertinti. II Vatikanas tylėjo.

O šių dienų ryškiausias laiko ženklas yra visuotinė Bažnyčios krizė ir modernizmo išsisėmimas. Ateina kontrrevoliucijos laikai. Kaip po šaltų švietimo laikų netikėtai kilo romantizmas, kaip po liberalizmo atėjo tarpukario Bažnyčios sužydėjimas, kaip netikėtai žlugo komunizmas, taip artėja galas ir dirbtinei modernizmo ideologijai. Kontrrevoliucija nebus griaunanti, o atstatanti, ne pasmerkianti ir kovojanti su asmenimis, o džiaugsmingai atrandanti šaltinius, mūsų tikėjimo pagrindą ir stiprybę.

Kardinolas Suenens pirmasis palygino Vatikano II Susirinkimą su Didžiąja Prancūzijos Revoliucija. Arkivysk. Lefebvre išvystė šią paralelę:

- laisvė = religijos „laisvė", leidžianti sieloms vergauti klaidai, išstumianti Bažnyčią iš viešojo gyvenimo;
- lygybė = ekumenizmas ir dialogas su kitomis religijomis, virstantis atviru irenizmu ir sinkretizmu, kaip matėme šiais metais Asyžiuje;
- brolybė = kolegializmas, popiežiaus, vyskupo ir klebono asmeninio autoriteto griovimas, visur įvedant komisijų, sovietų ir pasauliečių grupių valdymą Bažnyčioje.

Šios revoliucijos šaknys - klaidinga tikėjimo sąvoka (racionalizmas šv. Rašto aiškinime, prakticizmas sielovadoje, iracionalus charizmatizmas dvasiniame gyvenime) ir klaidinga Bažnyčios samprata (visa žmonija esanti jau iš esmės Bažnyčia, „anoniminiai krikščionys", kaip sako Karl Rahner, nėra esminio skirtumo tarp įvairių konfesijų ir religijų. Kristaus Bažnyčia tik *„subsistit in"* - yra įgyvendinta - regimoje Katalikų Bažnyčioje, o ne yra su ja identiška (Vatikanas II Susirinkimo dokumentas *„Lumen gentium"*) Bažnyčia esą yra liaudis iš savo religinio jausmo gimdanti visą doktriną ir regimąją organizaciją, o ne gaunanti ją iš viršaus, iš Kristaus per kunigus ir hierarchiją). Šios revoliucijos galutinės pasekmės: liturgijos sugriuvimas, bažnytinės muzikos ir meno pabaiga, disciplinos ir moralės krizė, visuotinis nusivylimas.

Bet „pragaro vartai Bažnyčios nenugalės"! Nepasiduokime apokaliptinėms nuotaikoms, tai ne pirmas ir ne paskutinis Bažnyčios išbandymas kelionėje link amžinybės.

***

Brolijos vyresnybė veda dialogą su Vatikano instancijomis ir ragina mus, kunigus ir seminaristus, vesti tą dialogą vietos lygmenyje. Pavyzdžiui, Latvijos kardinolas Pujats labai palankiai bendrauja su mumis. Mano kurso draugas kun. R. Schneider sėkmingai gavo savo parapinę bažnyčią primicijoms su Linco (Austrija) vyskupo Maximilian Eidrern ir Vatikano leidimu.

Paprašiau savo kleboną, gal galėčiau gauti Prisikėlimo bažnyčią Kaune savo primicijoms. Klebonas nukreipė mane pas arkivyskupą S. Tamkevičių. Nors trukdžiau jį per atostogas, arkivyvyskupas mane tikrai tėviškai priėmė pokalbiui, paklausinėjo, papasakojo apie savo seminarijos laikus. Bažnyčios primicijoms nedavė, bet ir neuždraudė jų laikyti kitur, nestatė jokių sąlygų. Arkivyskupas labai geranoriškai išklausė mano

minčių apie situaciją Lietuvoje ir Brolijos nuostatas, sutiko, kad iškilus nesusipratimams, reikėtų išsiaiškinti patiems, neleisti žiniasklaidai iškreipti situacijos.

Brolijos vyresnybė planuoja Lietuvoje įsteigti autonominius namus, kurie veiks ir Latvijoje, Baltarusijoje bei Rusijoje. Brolijos kunigai aukos tradicines Šv. Mišias, teiks sakramentus, raštu ir žodžiu skleis katalikišką mokymą. Mes nesivelsime nei į partinę, nei į bažnytinę politiką, nekariausime prieš hierarchus, pavienius asmenis ir organizacijas, o tik geranoriškai kritikuosime klaidingas idėjas ir praktikas. Brolijos veiklos centras yra ne polemika PRIEŠ ką nors, o pozityvus darbas UŽ tikėjimo turtus, už krikščioniškosios Lietuvos ir Europos kultūrą, už kiekvieno iš mūsų sielos išganymą. Kunigas, prieš šventimus vedęs mūsų kursui rekolekcijas, pabrėžė: „nepasiduokite partiniam mąstymui! Esate ne „tradicionalistai", ne „lefebristai", ne tos ar anos grupuotės ar judėjimo šalininkai, o TIESIOG katalikų kunigai. Mūsų karščiausias noras - visų dar gyvuojančių sveikų jėgų Bažnyčioje ir visuomenėje būrimas, kad išliktume kas esame - katalikai, lietuviai, europiečiai.

Atgal į Tėvynę! Viešpaties malonės padedamas, pamažu radau kelią į savo dvasinę Tėvynę; kiek jėgos leis, norėčiau ir kitiems padėti ją atrasti. Prašyčiau visų „Pulkim ant kelių" skaitytojų maldos, kad likčiau ištikimas šventajam pašaukimui ir kad visi susitiktume amžinojoje Tėvynėje.

Iškilmingų pietų metu kun. E. Naujokaitį sveikina Latvijos graikų apeigų katalikų kunigas Valerijs Svilsts ir seserys studitės. Įvairių šalių katalikus vienija meilė šv. Tradicijai.

Kartą žurnalistas paklausė arkivyskupo M. Lefebvro: „Ekscelencija, ar nesijaučiate truputį vienišas?" Vienas tarp visų pasaulio vyskupų, paskutinis mohikanas, Donkichotas, kovojantis su vėjo malūnais... Arkivyskupas: „Ne, su manimi yra Švč. Dievo Motina, visi angelai ir šventieji, Visų Laikų Bažnyčia!" O ir šioje žemėje jo draugų skaičius net ir po jo mirties nuolat auga.

Taip ir aš - kol kas vienintelis lietuvis Brolijos kunigas, bene vienintelis katalikiškos Lietuvos gatvėse su juoda sutana. Tačiau apie vienišumą nėra nė kalbos, kasdien patiriu, kad turėsiu draugų ir galėsiu daug kam padėti. Visi, kas jaučiatės vieniši su savo tikėjimu ir idealais šiame susvetimėjusiame pasaulyje - burkimės ir gal su Dievo padėjimu ką nors nuveiksime!

2002 07 31 Vilnius

Ar „Konservatyvusis charizmatizmas" ir netikri apsireiškimai suderinami su katalikų Tradicija?

Diakono Edmundo Naujokaičio paskaita Panevėžyje 2002 04 07

Dalyvaujant 50 tikinčiųjų iš įvairių Lietuvos miestų

Gerbiami panevėžiečiai, leiskite prisistatyti, esu diakonas Edmundas Naujokaitis. Kunigas Anselm Ettelt paprašė manęs paskaityti jums trumpą paskaitą.

Pirmiausia norėčiau Jums pristatyti Šv. Pijaus X Kunigų Broliją. Broliją 1970 m. įkūrė arkivyskupas Marcel Lefebvre. Tai kunigų kongregacija, kurios svarbiausias uždavinys – seminarijose ruošti gerus katalikų kunigus, perduoti jiems Bažnyčios mokymą, dvasingumo tradiciją ir svarbiausia, Šv. Mišių auką tradicinėje lotyniškoje liturgijoje.

Arkivysk. Lefebvre buvo viena ryškiausių asmenybių pokarinėje Bažnyčioje. Pop. Pijaus XII įgaliotas, jis vadovavo misijoms visoje prancūzakalbėje Afrikoje ir ten įsteigė 36 naujas vyskupijas. Nuo 1982 m. jis vadovavo didžiausiam pasaulyje misionierių ordinui – šv. Dvasios tėvams.

Popiežiaus Jono XXIII pakviestas į Vatikano II Susirinkimo parengiamąją komisiją, jis daug prisidėjo ruošiant Susirinkimą. Tačiau Susirinkime valdžią perėmė progresistinės jėgos, kurios rėmėsi vadinamąja modernistine teologija. Modernistai buvo Bažnyčios smerkiami ir persekiojami, nes griovė pačius katalikų religijos pagrindus, atmetė tūkstantmetę Bažnyčios Tradiciją ir siekė katalikų tikėjimą priderinti prie klaidingų pasaulio ideologijų. Vatikano II Susirinkime modernizmas laimėjo pergalę, jo dvasia

persmelkė visus šio Susirinkimo nutarimus ir sukėlė iki šiol neregėtą Bažnyčios krizę. Arkivysk. Lefebvre Vatikano II Susirinkimą sulygino su Spalio socialistine revoliucija.

Kaip reagavo pats arkivyskupas? Jis nepradėjo blaškytis, svyruoti. Jis paprasčiausiai nutarė tęsti tai, ką darė iki šiol: mokyti tikėjimo tiesų, teikti sakramentus tokiomis apeigomis, kokios Bažnyčioje buvo apie pusantro tūkstančio metų ir ruošti kunigus taip, kaip jie buvo ruošiami nuo Tridento Susirinkimo laikų. Jo sukurtą kunigų broliją kanoniškai įsteigė Lozanos vyskupas, o patvirtino pati Roma. Dabar Brolijai priklauso virš 420 kunigų 50–yje pasaulio šalių.

Arkivyskupo darbas nėra kokia nors savavališka avantiūra. Brolijos kunigai yra paprasčiausi Bažnyčiai ištikimi dvasininkai, dirbantys tą patį sielų išganymo darbą, kokį dirbo visi kunigai jau 2000 metų. Vien dėl šios ištikimybės ir dėl paklusnumo Tradicijai bei visų popiežių mokymui Brolija yra modernistų persekiojama ir šmeižiama. *Tokį patį persekiojimą dabar patiriame ir Lietuvoje, nors mūsų darbas čia dar tik* prasideda. Bičiuliaujamasi su protestantais, žydais bei musulmonais; visi yra draugai ir broliai, bet vos tik pasigirsta Brolijos vardas, pasilieja neapykantos ir kaltinimų srautas.

Arkivyskupo ir Brolijos pozicija yra labai paprasta. Mes pripažįstame ir gerbiame visus Bažnyčios autoritetus, nes jie yra įsteigti ir įgalioti paties Kristaus. Mes paklūstame Šventajam *Tėvui Jonui Pauliui II ir nuolat meldžiamės už jį, mes gerbiame Panevėžio* vyskupo Jono Kaunecko bei visų Lietuvos vyskupų jurisdikciją ir nesisaviname jokios valdžios, kokios mums nedavė Bažnyčia. Tačiau kartu mes ramiai nesutinkame su tuo, ką šie hierarchai moko ar daro prieš katalikų tikėjimą ir Tradiciją. Mes ne savavališkai pasirenkame, ką priimti ir ką atmesti, mes remiamės ne savo išmone ar norais, o objektyviomis knygose surašytomis normomis, kurias kiekvienas gali patikrinti. Šios normos yra popiežių ir visuotinių susirinkimų mokymas, šv. Raštas, Tradicija, kanonų teisė ir tradicinės liturginės knygos. Mus kaltina nepaklusnumu, mums nuolat kartoja – jūs schizmatikai, jūs nepaklusnūs. ***Bet juk Brolijos keliama problema yra tikėjimo problema. Brolija nesutinka su reformomis, nes jos prieštarauja mūsų tikėjimui! Kodėl nė vienas iki šiol neišdrįso apkaltinti mus erezija? Jei mūsų tikėjimas kitoks nei modernistų, kodėl mūsų nevadina klaidatikiais? Kodėl nė vienas teologas dar nenurodė nė mažiausio nukrypimo nuo katalikų tikėjimo dogmų mūsų kunigų mokyme ar sielovadoje?***

Ko Brolija atėjo į Lietuvą, koks mūsų tikslas? Ką mes galime pasiūlyti Jums, Lietuvos tikintieji? Nieko naujo, egzotiško ar kitoniško. Jūs neišgirsite iš mūsų jokių naujų teorijų ar dvasinių mokymų. Mūsų kunigai laiko Šv. Mišias, teikia sakramentus, sako pamokslus, skatina pamaldumą Švč. Mergelei Marijai. Mes kviečiame Jus vėl atrasti tradicinės Romos liturgijos grožį, mokytis iš bažnytinių apeigų pagarbos mūsų Viešpačiui šv. Eucharistijoje. Visi katalikų šventieji tapo šventaisiais tik todėl, kad priėmė mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę Jo įsteigtuose sakramentuose ir dalyvavo Jo šv. Mišių aukoje. Išorinės apeigos bei ceremonijos skatino jų pagarbą Dievui, ugdė nusižeminimo ir pamaldumo dvasią. Tegul modernistai parodo nors vieną vienintelį šventąjį, kuris šventuoju tapo klausydamasis gitarų muzikos bažnyčioje ar priimdamas Komuniją į rankas, kaip dabar visur Vakaruose įprasta.

Brolijos kunigų pamoksluose ir paskaitose jūs išgirsite visą neapkarpytą ir

neiškreiptą Bažnyčios mokymą apie Švč. Trejybę, apie tikrą Jėzaus Kristaus dievystę, jo šventąją Kryžiaus Auką už pasaulio nuodėmes ir apie tikrą istorinį Kristaus prisikėlimą iš numirusiųjų. Jūs išgirsite mus kalbant apie vieną, šventą, apaštalinę Romos Katalikų Bažnyčią, be kurios nėra išganymo, apie švč. Dievo Motiną Mariją ir jos raginimus žmonijai Lurde, La Salete, Fatimoje ir kituose Bažnyčios pripažintuose apsireiškimuose. Galiausiai išgirsite apie dangų, skaistyklą ir realią pragaro grėsmę, apie katalikišką moralę ir šeimą, apie sveiką dvasinį gyvenimą ir socialinį Kristaus karališkumą.

Taigi Brolija turi daug ką pasiūlyti Lietuvos tikintiesiems - daug Bažnyčios turtų, kurie šiandien sistemingai nutylimi ar net neigiami. Šie turtai nėra kažkokia prabanga, smulkmenos, be kurių galima apsieiti. Šie turtai yra būtini amžinajam sielų išganymui. Brolijos kažkada nebuvo, jos gali kada nors nebelikti, jos kunigai tėra silpni žmonės, jaučiantys tą pačią krizę kaip ir visa Bažnyčia. Bet objektyvi Tradicija, kurią mes, kiek leidžia mūsų jėgos, stengiamės skleisti, yra nenugalima. Mes turime Viešpaties pažadą, kad pragaro vartai Jo Bažnyčios nenugalės.

Galima būtų kalbėti apie daugelį Bažnyčios krizės apraiškų: ekumenizmą, kolegializmą, religijų laisvę, liturgijos reformą ir t.t. Tai bus kitų paskaitų temos. Visus Jus kviečiame jose dalyvauti. Dabar norėčiau pakalbėti apie vieną modernistinių judėjimų, kuris grėsmingai plečiasi ir Lietuvoje. Tai charizmatinis judėjimas.

Šis judėjimas yra tipiškai ir pabrėžtinai protestantiškas. Protestantizmo esmė yra puikybė. Protestantai skelbia: mums nereikia Bažnyčios ir jos mokymo, mums nereikia popiežiaus, vyskupų ir kunigų, nereikia sakramentų ir švč. Mergelės Marijos tarpininkavimo. Mes turime Bibliją ir aiškinam ją, kaip mums patinka. Kiekvienas protestantas tam tikra prasme yra pats sau popiežius. 1901 m. Šiaurės Amerikoje kilo vadinamasis „Pentecostal movement", sekmininkų judėjimas. Sekmininkai privedė protestantizmą ligi kraštutinumo – pati Šventoji Dvasia esą tiesiogiai vadovauja kiekvienam, kas gavo vadinamąjį „Krikštą Šventąja Dvasia". Šis krikštas esąs svarbesnis už įprastinį vandens krikštą. XX a. Šventoji Dvasia esą pakartojo Sekminių stebuklą masiškai, visiems to norintiems. Kiekvienas užsimanęs gali gauti vadinamąsias charizmas, ypatingas dovanas, pvz., kalbėjimą svetimomis kalbomis, gydymą, pranašavimą. Sekmininkų protestantizmas yra jausmo, religinių emocijų kultas, kuriam įtaką padarė amerikietiškas sentimentalizmas. Aš jaučiu Šv. Dvasios poveikį, mano asmeninė patirtis yra svarbiausia – tai yra sekmininkų superdogma, nustumianti į šalį net Bibliją ir įprastas tikėjimo tiesas. Sekmininkai yra agresyviausias ir sparčiausiai plintantis protestantų judėjimas. Jo aktyvumą lietuviai gerai pažino iš „Tikėjimo žodžio" sektos veiklos.

Ši perdėta emocijų banga apie 1950 m. persimetė į senąsias protestantų konfesijas bei sektas, o 1967 m. - ir į Katalikų Bažnyčią. Gimė vadinamasis charizmatinis judėjimas. Charizmatikai yra tie patys sekmininkai, remiami modernistinių vyskupų. Tai protestantiška sekta Bažnyčios viduje, jos įtakoje jau yra apie 60 mln. katalikų. Lietuvoje jie organizuoti į „Gyvųjų akmenų" grupę. Tai yra didelis pavojus jaunimui, manančiam, jog tai yra Bažnyčios atsinaujinimas ir atjaunėjimas.

Charizmatinis judėjimas yra atvirai modernistinis, todėl ne toks pavojingas. Yra kitas, daug pavojingesnis reiškinys. Jis prasidėjo irgi 1950–1960 metais. Turbūt šėtonas pamatė, kad daug gerų katalikų, nepaisant modernizmo įtakos, laikosi pamaldumo

Fatimos ir Medjugorjės regėtojai. Fatima - nuolanki ištikimybė Dievo valiai; Medjugorjė - savo pojūčių tenkinimas apgaulingais šėtono apsireiškimais

Marijai, kalba rožančių, keliauja į jos apsireiškimų vietas. Taigi velnias, kaip yra pratęs, apsimetė šviesos angelu ir sukėlė didžiulę netikrų apsireiškimų bangą, suklaidindamas milijonus konservatyvių katalikų. Visame pasaulyje išplito šimtai keisčiausių regėtojų, apsireiškimų, pranašysčių. Paminėsiu kelis žymesniuosius. Tai ,,Marijos" apsireiškimai:

Amsterdame (Olandija) apie 1950 m.

Garabandalyje (Ispanija) apie 1960 m.

Medjugorjėje (Bosnija) nuo 1981 m.

Kuo šie apsireiškimai skiriasi nuo kitų, Bažnyčios pripažintų? Pagrindiniai skirtumai yra šie:

1) Šie apsireiškimai pasižymi savo ilgumu. Lurde, La Salete, Fatimoje Marija apsireiškė tik keletą kartų, kalbėjo trumpai, kiekvienas jos žodis buvo pilnas gilios prasmės. Netikruose apsireiškimuose ,,Marija" apsireiškinėja šimtus kartų, vos ne reguliariai, ir be sustojimo plepa daugybę nereikšmingų banalybių. Tai akivaizdžiai prieštarauja Dievo Motinos būdui, kokį jį žinome iš šv. Rašto ir Tradicijos, kur Marija kalba labai retai ir tik svarbius dalykus.

2) Jie skiriasi savo turiniu. La Salete, Fatimoje Marijos kalbos buvo paprastos, bet teologiškai labai tikslios, jos perspėjimai labai aktualūs ir priešingi to meto blogybėms. Amsterdame, Garabandalyje ir ypač Medjugorjėje ,,Marijos" kalbos pilnos teologinių klaidų, ji visiškai nutyli aktualiausias problemas, ypač modernizmo grėsmę ir Bažnyčios krizės priežastis.

3) Jie pilni tuščio emocijų dirginimo, skatina klaidingą stebuklų, pranašysčių ir kitų neįprastų dalykų vaikymąsi, nukreipia tikinčiuosius nuo paprasto nuolankaus pamaldumo.

Imkime, pavyzdžiui, apsireiškimus Medjugorjėje. Čia jau lankėsi virš 20 mln. maldininkų. Šeši regėtojai nuo pat pradžių buvo vietos pranciškonų, dalyvaudavusių

charizmatikų kongresuose ir perėmusių charizmatizmo dvasią, įtakoje. Tad nenuostabu, kad 1986 birželio 24 d. apsireiškusioji „Marija", vadinanti save Gospa, įvedė palaiminimą rankų uždėjimu, įprastą pas charizmatikus. 1981 spalio 1d. apsireiškusioji Gospa skelbia ekumenizmą – visos religijos esą geros. 1982 liepos 24 d. Gospa neigia kūnų prisikėlimą pasaulio pabaigoje. Gospa nuo pat pradžių remia vietos vyskupo neklausančius pranciškonus. Suspenduotus ir iš ordino išmestus tėvus Prusiny ir Vego ji vadina „tikrais šventaisiais". Vietos vyskupas, kuriam pagal Bažnyčios teisę priklauso ištirti apsireiškimus, atliko kanoninį tyrimą ir 1984 kovo 24 d. pasmerkė Medjugorjės apsireiškimus kaip klaidingus bei uždraudė maldines keliones ten. Tai 1991 kovo 10 d. patvirtino Jugoslavijos vyskupų konferencija, o 1996 kovo 23 d. ir Tikėjimo mokslo kongregacija Romoje. Pranciškonai bei jų rėmėjai nepaklūsta ligi šiol, nes apsireiškimų vieta neša milžiniškus pelnus. Jėzuitų kunigas Josef'as Warszawski's nuodugniai ištyrė apsireiškimus Garabandalyje bei Medjugorjėje ir pateikė daugybę pavyzdžių, kad čia aiškiai matoma šėtoniška įtaka. Taigi, Brolija griežtai atmeta tokius Bažnyčios pasmerktus apsireiškimus, nes jie kenkia sieloms, atitraukia žmones nuo Fatimos ir kitų tikrųjų apsireiškimų, skatina klaidingą charizmatinio tipo pamaldumą ir trukdo imtis veiksmingų priemonių Bažnyčios krizei pašalinti. Brangūs tikintieji, nesileiskite mulkinami klaidingų pranašų, nesiduokite apgaunami! Ne visi, kurie daug šneka apie Mariją ir kalba rožančių, jau yra tikri regėtojai ar dvasiniai mokytojai. Tai tik konservatyvi ir pamaldi išorė, po kuria slepiasi charizmatinis modernizmas.

Lietuvoje dabar labai populiarios kunigo Jono Burkaus knygos, pvz., „Apsireiškimai". Tai geras ir pamaldus kunigas, bet jo knygose suplakami tikri ir netikri apsireiškimai, skaitytojas sąmoningai klaidinamas, vertinant apsireiškimų turinį ir Bažnyčios poziciją jų atžvilgiu. Pvz., kunigas Burkus remia klaidingą modernistinę propagandą, esą popiežius jau paaukojo Rusiją Nekaltajai Marijos Širdžiai, kaip to Marija prašė Fatimoje, ir kad Sovietų Sąjungos žlugimas reiškia Marijos žadėtąjį Rusijos atsivertimą. Tai yra paprasčiausia netiesa. Rusija dar nėra paaukota *taip* kaip prašė Marija ir apie jos atsivertimą katalikybėn negali būti nė kalbos. Taigi tikrai rekomenduojame neskaityti kunigo Burkaus knygų ar bent jau kritiškai vertinti jų turinį.

Tas pats, deja, pasakytina ir apie Panevėžio „Dvasinio tobulėjimo centrą". Brolija tikrai neturi nieko prieš paprastų tikinčiųjų būrimąsi maldai, mes neturime nieko asmeniškai prieš ponią Joaną ir poną Joną. Tačiau ponams Jonui ir Joanai (Jonui Sinkevičiui ir Janinai Garkauskienei, dažnai vadinama „pranaše" Joana - *red. past.*) trūksta elementarių žinių apie katalikų mokymą ir, kas blogiausia, jie, neturėdami Bažnyčios įgaliojimo, veržiasi vadovauti sieloms ir jų dvasiniam gyvenimui. Tai yra visiškai neleistina ir pavojinga. Tokia religinė saviveikla yra priešinga Bažnyčios dvasiai ir labai kenkia Tradicijos reikalui. Prašau nesupykti, bet Brolijos vyresnybė mums niekada neleis su tokia veikla bendradarbiauti, jei ponai Jonas ir Joana nesileis pamokomi ir ypač jei jie ir toliau norės vadovauti tikintiesiems, neturėdami tam kompetencijos.

Gerbiami panevėžiečiai, laikykitės šv. Pijaus X Kunigų Brolijos kunigų, nes be tradicinių šv. Mišių ir sakramentų negelbės jokie apsireiškimai ar parašų rinkimai. Bet kokia neapgalvota saviveikla tik dar labiau skatina modernizmo įsigalėjimą Lietuvoje.

Tėvas Roger Calmel OP

Dievo Motina Antikristo laikais

T. Roger-Thomas Calmel OP (1914-1975) -
Didelis patriotas. Visų Laikų Šv. Mišių ir neiškraipyto Tikėjimo depozito gynėjas. Kaip dominikonas skelbė jį savo gausiuose raštuose ir straipsniuose. Jo didelį indėlį į katalikiškų mokyklų kūrimą Prancūzijoje iki šiol su dėkingumu prisimena dominikonės seserys, dėstančios Saint-Pré, kurioms jis padėjo išsilaikyti posusirinkiminėje Bažnyčios krizėje.

Jis mirė 1975 gegužės 3 d. - pirmąjį šeštadienį. Palaidotas Švenčiausiojo Jėzaus Vardo mokančiųjų dominikonių generaliniuose namuose. Visi pažinoję t. Roger laiko jį ne tik iškilia, bet ir šventa asmenybe.

„Norėčiau gyventi Antikristo laikais" rašė mažoji šv. Teresėlė[1] mirties patale. Nėra abejonės, kad ta karmelitė, kuri aukojosi kaip *„deginamoji gailestingosios meilės auka"*, ypatingu būdu užstos mus kai pasirodys Antikristas ir be abejo tai daro jau mūsų epochoje, kai Antikristo pranašai jau įsiskverbė į patį Bažnyčios vidų; taip pat aišku, kad jos malda susilieja su daug stipresniu maldavimu - Švenčiausiosios Mergelės Marijos, Dievo Motinos, maldomis. Marija savo Nekaltu Prasidėjimu ir skaisčiąja motinyste sutrypė slibino galvą. Ji yra su kūnu išaukštinta ir karaliauja danguje šalia savo Sūnaus, kaip valdovė viešpatauja visiems mūsų istorijos laikams, o ypatingai pavojingiausiems mūsų sieloms laikams - Antikristo atėjimo metui ir laikams kai tą atėjimą ruoš jo velniškieji pranašai.

Marija reiškiasi ne tik kaip *Mergelė galingoji* ir kaip guodėja visuomeninių bei kasdieninio gyvenimo sunkumų laikotarpiais, šventosios Bažnyčios naikinimo ir savo vaikų dvasinės agonijos laikotarpyje ji stoja pagalbon kaip Gelbstinčioji Mergelė, *stipri kaip išsirikiavusi armija*. Ji yra visos žmonių giminės istorijos karalienė *ne tik kankinių laikais bet ir apokaliptiniame amžiuje*.

Kankinimų metas buvo didžiojo karo metai - skerdynės blogai organizuotuose antpuoliuose, nenumaldomas griovimas geležies ir ugnies uragane. Rossignol miškas ir Caures miškas, mirties kelias ir Dam kelias[2]...Kiekgi žmonių prisijuosę kardą išskubėjo su siaubingu įsitikinimu, kad žus toje nelaimėje, net neišvydę pergalės! Kartais - ir tai buvo baisiausia - jiems iškildavo abejonės savo vadų vertumu užimti tas pareigas ir jų įsakymų tikslingumu. O vis dėlto, nebuvo abejonės dėl vieno dalyko, kuris buvo daug svarbesnis už visus kitus - dėl dvasinio autoriteto. Kapelionas, kuris laikėsi drauge su tais žmonėmis, atsidavusiais tarnybai tėvynei iki mirties, turėjo nepajudinamą įsitikinimą visomis Tikėjimo tiesomis, ir jam niekad neatėjo į galvą išgalvoti kažin kokių „pastoracinių" pakeitimų Šventosioms Mišioms - jis aukojo Švenčiausiąją Auką pagal senovinį ritualą, aukojo ją su giliu pamaldumu. Jis, beginklis kunigas ir jo ginkluoti parapijiečiai galėjo kiekvieną akimirką būti pašaukti sujungti savo asmeninę auką su Dievo Sūnaus, *kuris naikina pasaulio nuodėmes,* Auka. Kunigo ištikimybė rėmėsi į ištikimybę hierarchiniam autoritetui, kuris išlaikė ir gynė krikščioniškąjį mokymą ir tradicinį kultą, kuris nebijojo iš katalikiškos bendruomenės išskirti eretikų ir išdavikų. Greitai, galbūt už keleto akimirkų, kovos fronte kūnai bus sumalti, sudraskyti į gabalus; o galbūt, iš lėto, negailestingai uždusinti dujomis, tačiau, nepaisant kūno kentėjimų, siela išliks nepaliesta, jos ramybė nebus sugriauta, jos paskutiniam atspirties taškui neiškils jokia grėsmė, o juodžiausias iš demonų, galutinės apgaulės demonas, nenusikvatos savo bjauriu, pasityčiojančiu juoku. Siela nebus bailiai apleista, atiduota pseudobažnyčios, pseudopranašų grobin, nepaisant kūno kančių, siela pakils su ramybe, su nepažeistu Tikėjimu, į šviesius laimingus rojaus namus.

Didžiojo karo metai buvo kankinimų metai, dabar įžengėme į apokaliptinius laikus. Be abejonės, tai dar ne ugnies uraganas, užliejantis kūnus, tačiau jau esame sielų kančios liudininkai, kadangi panašu, kad dvasinis autoritetas jau nebeužsiima sielų gynyba, lieka abejingas tiek doktrinos teisingumui, tiek kulto neliečiamumui. (...) Vis dėlto apokaliptinius laikus ženklins Dievo malonės pergalės, kadangi - net kai apokaliptinės baidyklės įsiskverbs iki pat šventojo miesto ir sukels jam didžiausią pavojų - Bažnyčia nenustos būti Bažnyčia, numylėtuoju Dievo miestu, nepaimtu demono ir jo tarno, šventu ir nesuteptu miestu, kurio Karalienė yra Dievo Motina.

Tai ji, nekaltoji Karalienė, per Kristų, savo Sūnų, sutrumpins tuos siaubingus Antikristo laikus. Taip pat tais laikais, ir ypatingai tuo metu, išmels mums ištvėrimo ir šventumo malonę. Ji išsaugos mums dalį teisėto bažnytinio autoriteto, kurio mums būtinai reikia išganymui. Tai mums neklaidingai pranašauja Jos buvimas Kalvarijoje, kur stovėjo savo Sūnaus, o kartu ir Dievo Sūnaus, Kryžiaus papėdėje, tobulai susijungdama su Jo atpirkimo Auka, per tąją auką išmelsdama visas malones savo įvaikiams. Visas malones: malonę atsispirti pagundoms ir persekiojimams, kurie ištinka labiausiai susivienijusias su Dievu sielas, taip pat ir ištvermės malonę, malonę pakilti iš nuopuolio, malonę šventėti sunkiausiuose išmėginimuose; kūno išmėginimuose, daug juodesnėse dvasios kančiose; tais laikais kai žemiškoji visuomenė taps užpuolikų auka, o ypač tada, kai Kristaus Bažnyčia turės atsispirti susinaikinimo pavojui. Stovėdama po savo Sūnaus kryžiumi, Švenčiausioji Mergelė Marija, kurios siela buvo perverta skausmo

kalaviju, Dieviškoji Mergelė, suspausta ir skausminga širdimi kaip joks kitas Dievo kūrinys, leidžia mums suprasti, nepalikdama vietos jokioms abejonėms, kad savo tyriausiu, stipriausiu, motinišku tarpininkavimu sugebės paremti atpirktuosius net ir neįsivaizduojamai didžių išbandymų metu. Ši saldžiausioji Mergelė, toji kankinių Karalienė mus įtikinėja, kad pergalė slypi būtent Kryžiuje ir kad Kryžius bus jos ženklu; kad greitai išauš šviesus prisikėlimo rytas, nesibaigianti triumfuojančios Bažnyčios diena.

Kristaus Bažnyčioje, kuri klumpa kaip modernizmo auka, sielų kentėjimai, baisūs papiktinimai pasiekė stulbinančią įtampą. Ši Bažnyčios drama neturi sau lygių praeityje, tačiau Atpirkėjo, Dievo Sūnaus malonė yra stipresnė nei ta nelaimė. O Nekaltosios Marijos Širdies, išprašančios visokias malones, užtarimas niekad nesusilpnės. Labiausiai prispaustose, puolusiose sielose Mergelė Marija nenuilstamai tarpininkauja, kad paslaptingu būdu išspręstų tą dramą, neįprastu būdu sutraukytų grandines, kurios demonams atrodo nenutraukiamos. *Solve vincla reis*[3].

Mes visi, kuriuos mūsų Viešpats, rodydamas ypatingo išrinktumo ženklą, šaukia ištikimybei tuose naujuose pavojuose, šaukia į kovą prieš Antikristo pranašus, kurie skverbiasi į Bažnyčią. Pažvelkime į mūsų širdis, grįžkime prie mūsų Tikėjimo, priminkime sau, kad tikime Jėzaus Kristaus dieviškumu, dieviškąja ir dvasine Nekaltosios Mergelės Marijos motinyste. Pažvelkime į malonės ir išminties pilnatvę, slypinčią Širdyje Dievo Sūnaus, srūvančią visiems tiems, kurie ja tiki. Pažvelkime į jautrios meilės pilnatvę ir į tarpininkavimą, kuris yra neatimama Nekaltosios Mergelės Marijos Širdies privilegija. Bėkime prie Dievo Motinos kaip vaikai ir kartu įsitikinkime, kad Antikristo laikai yra *pergalės* laikai - Jėzaus Kristaus atpirkimo ir visagalinčio Marijos užtarimo pergalės metas.

Iš „*Le sel de la terre*." 1995 gegužė

[1] Paraidžiui: „*Norėčiau, kad neramumai [kurie bus krikščionių dalia Antikristo laikais] būtų mano dalia*". Laiškas seseriai Švenčiausiosios Širdies Marijai *Sielos istorijoje.*
[2] Mūšių vietos II pasaulinio karo metais.
[3] „*Kaltuosius išlaisvink iš pančių*". Iš himno *Ave maris Stella.*

Mąstymas apie Šv. Kryžiaus išaukštinimą

Iš kun. Chaignon knygos „Mąstymai apie šventuosius globėjus"

I. Mąstyti apie Kristaus kančią yra žmogaus pareiga.

Jėzus daug kartų kalbėjo mokiniams apie savo būsimą kančią, ir juo labiau ji artinosi, juo aiškiau Jėzus ją skelbė. Paskutinį kartą su mokiniais keliaudamas į Jeruzalę, Jėzus vėl kaip niekad aiškiai pranešė, kad ten bus išduotas ir mirs. „Jėzus pasiėmė", - sako Evangelija, - „dvylika ir jiems tarė: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų" (Lk 18, 31). Pasibaigs ir pasieks viršūnę visi Dievo Sūnaus kantrybės ir meilės stebuklai; pasieks savo viršūnę taipogi visi žmonių nedorybės stebuklai, ir ,neilgai trukus, mirdamas ant kryžiaus Kristus tars visam pasauliui, kad viskas pabaigta. Išganytojas labai geidžia, kad mokiniai gerai suprastų šventąjį kryžiaus mokslą ir persiimtų tąja paslaptimi, apie kurią nuolat jiems kalba. Net pačioje atsimainymo ant Taboro kalno garbėje ir džiaugsme Jis kalbėjo apie kančias, kurias kentės ant Golgotos (Lk 9).

Dvejopą dovaną – sako vienas Bažnyčios rašytojas – suteikė Jėzus savo tikintiesiems: savo kryžių ir savo sostą; savo sunaikinimą ir savo karalystę; savo paklusnumą iki mirties ir savo išaukštinimą iki nemirtingos garbės. Bet mokiniai, dar kūniški ir tamsūs, nenorėjo girdėti apie Jo kryžių, o tereikalavo Jo karalystės. Kad šie geriau suprastų Evangelijos paslaptį, karalystę Jėzus retai ir trumpai tepaminėdavo, tačiau ilgai ir dažnai kalbėdavo apie kryžių. Kada per paskutiniąją vakarienę savo kūną duoda jiems valgyti ir savo kraują gerti, tuo pačiu metu sako esant tai tą patį kūną, kuris bus už juos išduotas, ir tą patį kraują, kuris bus už juos išlietas; tai reiškia, kad kiekviena šv. Komunija turi būti ir Jo kančios paminklas. Pagaliau, Kristus Paskutinėje Vakarienėje duoda kunigams galią aukoti ant altoriaus tą patį kūną ir kraują, įsako,

kad, aukodami šią auką, atmintų Jį ir Jo mirtį: „Kiek kartų tai darysite, darykite mano atminimui". O, mano siela, tokia Auka atpirktoji, kada prisiminsi tuos graudinančius žodžius, nejaugi nepajusi ir nešlovinsi tos Dievo meilės, kuri Jį privertė už tave mirti, kuri ir dabar tave prašo ir liepia, kad Jį atmintumei? Nejaugi nesigėdysi to žmonių širdies kietumo, kad iš viso prireikė tokio paliepimo? Bet ir jo, deja, tai dažnai neklausoma.

II. Dėl ko Kristus taip nori, kad minėtumėm Jo kryžių?

Dėl to, kad tas mąstymas suteikia sielai didelės naudos. Maldingas mąstymas apie Jėzaus kančią yra tarytum tikrojo dievobaimingumo branduolys. „Tikėk", - sako šv. Augustinas, - „kad nieko nėra išganingesnio padarytoms nuodėmėms atitaisyti, visokioms dorybėms įgyti ir dangaus karalystei pasiekti už nuolatinį mąstymą apie Kryžiaus paslaptį. Nesakau to vien protu išmąstęs, bet liudiju, ką pats patyriau. Nežinau, kas vyksta kitų nusidėjėlių sielose, kada jiems ateina Viešpaties pasigailėjimo valanda, bet žinau, kas dėjosi manojoj sieloj. Žinau, kad už visas malones, kuriomis Dievas iš savo gailestingumo traukė mane prie savęs, ši buvo man pati sėkmingiausia. Dar ir vėliau, jau atsivertęs, ne kartą įsitikinau, kaip tas Viešpaties kančios atminimas suteikė nuostabiai sėkmingos pagalbos ir pagundoms įveikti, ir priešingybėms tvirtai iškentėti. Nuo visokių blogų geismų, kurie sukyla mano širdyje, pasislepiu Jėzaus Kristaus žaizdose ir sakau sau: Ką darai nelaimingasis? Ar dar nori atnaujinti savo Išganytojo kančias? O priešingybėse ir liūdesiuose man nėra, drąsiai tai tvirtinu, sėkmingesnės paguodos už Kristaus kančios atminimą. Nėra kartybės, kurios Viešpaties Jėzaus mirtis nepasaldintų, nei silpnybės, kurios nesustiprintų, nei ligos, kurios neišgydytų".

III. Mąstymas apie Kristaus kančią parūpina mums daugiau malonių pas Dievą, nes, kas apie ją mąsto, atlieka darbą, ypatingai meilų Dievui.

Pats Dievas tarytum nuo amžių būtų mąstęs apie tą paslaptį; visas Senasis Įstatymas yra jos rengimas ir užsakymas. Ką ypač skelbė visi pranašai? Jie skelbė

ateinančio Mesijo kančią. Kai kurie iš jų, pavyzdžiui Dovydas, Izaijas, Jeremijas, ne tik ją paskelbė, bet ir aprašė, tarytum evangelistai. Ką reiškia visi tie paveikslai, kurių yra pilnas Senasis Testamentas? Jėzaus kančią. Taip Izaokas reiškia Kristų, kurį Jo Tėvas atidavė paaukoti, ir kursai ant savo paties pečių neša ant kalno savo aukai medį. Juozapas reiškia Kristų, parduotąjį vieno iš tų, kuriuos pats teikėsi vadinti savo broliais. Varinis žaltys buvo paveikslas Kristaus, prikalto prie kryžiaus ir išgydančio sielas, mirštamos nuodėmės įgeltas, jei tik jos kreipiasi į Nukryžiuotąjį. Velykų avinėlis reiškia Dievo Avinėlį, kuris savo krauju išgelbsti sielas nuo mirties.

Taigi aišku, kad Dievas labai mėgsta tą didįjį savo garbės atstatymą. Savo Širdyje Jis tarytum gyvena ant Kalvarijos ir tavo širdį čia traukia; džiaugiasi tavimi, kai mato, kaip tu mąstai apie tą Sūnų, kurį tau paaukojo, idant galėtumei suprasti, koks yra jo meilės plotis, ilgis, aukštis ir gylis (Ef 3,18). Ir pačiam Jėzui suteiki didelį džiaugsmą, kai mąstai apie Jo mirtį. Į tą paslaptį buvo nuolat nukreiptos Jo mintys ir troškimai. Tuo tikslu Jis atėjo ant žemės, kad tave ir visus žmones atpirktų savo kančia ir mirtimi ant kryžiaus. Kryžiumi tartum gyveno ir kryžiumi tartum kvėpavo. „Aš turiu būti pakrikštytas krikštu", - taip kalbėjo apie savo mirtį, - „ir taip nerimstu, kol tai išsipildys" (Lk 12, 50). O kai jau buvo arti ta geidžiamoji valanda, Kristus tartum nebegali sulaikyti savo karšto geismo ir ugnies: „Geiste geidžiau valgyti drauge su jumis šią Velykų vakarienę pirma nei kentėsiu" (Lk 22, 15). Ant kryžiaus Jis visiškai išpildė tuos du dalykus, kuriuos angelai Jo vardan paskelbė pasauliui Jo gimimo valandą: „Garbė Dievui ir ramybė žmonėms". Dievui tokia garbė, kokios yra vertas, o žmogui – išgelbėjimas nuo pražūties, Dievo sūnaus kilnumas ir Dievo laimės dalelė. Toks yra kryžiaus vaisius, todėl kryžius tikrai yra gyvenimo medis. Bet, kad ir tau jis būtų gyvenimo medis, reikia, kad klausytumei pamokų, kurių jis teikia.

Jėzus geidžia, kad nuolat nešiotumei savo širdyje dėkingą Jo kančios atminimą. Todėl Bažnyčia, Jo Dvasios valdoma, visur prieš akis tau stato kryžių, padarytą iš medžio, akmens, nulietą iš aukso, sidabro. Todėl aukoja kasdien Šv. Mišių auką, kuri yra ir gyvas kryžiaus Aukos paminklas bei pakartojimas ir dalija žmonėms tikrąjį Kristaus Kūną duonos pavidalu, kaip amžiną atminimą tos kančios, kuri buvo Jam tokia skausminga, o žmonėms yra tokia naudinga. Įsteigdamas tą auką, Jėzus pats su meile liepė apaštalams minėti Jį ir Jo kančią, tardamas: „Tai darykite mano atminimui" (Lk 22, 19). Tai liepia ir tau kasdieninėje švenčiausioje Aukoje, tardamas kunigo lūpomis:

„Kada tik tai darysite, darykite mano atminimui". Rodos, Jis tau sako: „Atmink mane, savo Dievą, kurs miriau, kad tave išgelbėčiau. Atminiau tave varguose ir kančioje. Tu bent dabar atmink mane, kai regi mane ant altoriaus, ir atmink mano mirtį, kad gautum jos nuopelnų dalį". Ką gi į tai atsakysi, mano siela? Ar atsisakysi suteikti Jam džiaugsmo, kurio iš tavęs laukia? Argi nepanorėsi atminti Jo, kai žinai, kad tai yra būtina, norint nusipelnyti savo aukščiausiojo Viešpaties ir Teisėjo meilę?

IV. Mąstymas apie Viešpaties kančią padidina sieloje Dievo meilę.

Tad koks be galo geras yra Dievas, kad, nors pats yra aukščiausias ir savyje turi begalinės laimės šaltinį, tačiau teikėsi, lyg būtų tavęs reikalingas, prašytis į tavo širdį, nors tą širdį Jis pats padarė! „Mano sūnau, atiduok man savo širdį" (Pat 23. 26), - sako tau kasdien nesiliaujančiu savo geradarybių balsu, o ypač tuo galinguoju savo kančios ir kryžiaus balsu.

Už meilę galima atsilyginti tik meile, o kryžiaus paslaptis yra besaikės Dievo meilės apsireiškimas. Jei Dievas tau būtų leidęs išsirinkti ženklą, kuris galėtų tave įtikinti, kaip Dievas tave myli, ar būtų tau net į galvą atėjusi mintis geisti, kaip ženklo, Dievo Sūnaus mirties? Dievas iš savo gerumo pralenkė tavo norus ir davė tau nepalyginamai daugiau, nei būtum išdrįsęs tikėtis! Rodos, tau kalba: „Kaipgi atsikelsi iš tos pražūties, kurioje save paskandinai, ir atnaujinsi meilės ryšius, kurie turi tave jungti su manimi ir kuriuos savo nuodėmėmis sutraukei? Pats jautiesi to negalįs padaryti. Klausyk: štai - vienintelis mano Sūnus, visai lygus Tėvui. Tą mieliausią Sūnų atiduodu tau, ir Jis pats atsiduoda tau ir nori mirti tavo išgelbėjimui". Štai taip Dievas myli nedorėlius žmones. Ir Dievo Sūnus noriai išgėrė už juos kartybių taurę. Laisva valia pasidavė baudžiančiajai Dievo teisingumo rankai. „Štai einu, Tėve", - tarė, - „atlikti už žmones tai, ko jie patys negali padaryti, nes jų aukos nevertos begalinio Tavo šventumo ir didumo. Štai pasiduodu Tau kaip auka už visus žmones; ant manęs išliek visą savo rūstybę; mane bausk, nors esu Tavo Sūnus, tik atleisk nusidėjėliams!" Prisimink Alyvų sodą ir tai, kas vyko aukščiausiajame žydų teisme ir ant Kalvarijos, ir suprask, kaip Tave mylėjo Jėzus. Argi nepridera, „kad ir tie, kurie yra gyvi, jau nebe sau gyventų, bet tam, kuris už juos yra miręs" (II Kor 5,15). Kokių gi dar lauki geradarybių, jeigu po viso to dar nesi atsidavusi Dievui? Bijok nuliūdinti tokį gerą Viešpatį! Jeigu tik tiek manai padaryti Dievui, kiek tau Dievas yra įsakęs būtinai padaryti, argi tavo meilė bus tokia, kokią Jam už Jo meilę esi skolingas? Atmink, kokia dangiška ugnimi degdavo šventųjų širdys nuo mąstymo apie Kristaus kančią. Šv. Magdalena de Pazzis, žiūrėdama į kryžių, šaukdavo: „Meile, meile! Kodėl tavęs žmonės nepažįsta! Kodėl tavęs nemyli! Sielos, meilės ir meilei sutvertos, kaip gali būti, kad nemylėtumėt meilės?" Šv. Pranciškus Asyžietis, negalėdamas iškęsti žmonių nejautrumo, šaukė akmenis, kad su juo apverktų Dievo Sūnaus mirtį. Kristaus žaizdos, kalbėjo šv. Bonaventūra, galėtų net akmenines širdis sužeisti, ledu pavirtusias sielas uždegti ir kietesnėse už titnagą dvasiose meilę pažadinti.

Žiūrėk į Kristaus kryžių, žiūrėk, kaip jis Dievo krauju sukruvintas! Matai, kaip

stipriai tave yra pamilęs Išganytojas? Bet ar regi ant kryžiaus parašytą tavo silpnos meilės skundą? Iš tikrųjų, ar gali sakyti, kad myli Dievą, pažemintąjį ir apspjaudytąjį, kada pats ieškai šlovės pas žmones ir drebi prieš mažiausią paniekinimą?

Jėzau! Atverk mane galutinai! Tąja neapsakoma grožybe, kuria Tave yra papuošusios panieka ir žaizdos, perverk mano širdį, lyg strėle iš stipriai įtempto lanko! Perverk ir valdyk visas mano kūno ir sielos jėgas! Valdyk tą menką mano širdį! Žinai, kaip ji kiekvieną valandą nori išsprūsti iš Tavo rankų, nors ką tik buvo pažadėjusi Tavęs niekad neapleisti.

Mano siela, gal šiandien galėsi priimti šv. Komuniją; rūpinkis priimti ją šventai. Kviesk pagalbon mirštantį Jėzų, kad tave išmokytų mirti viskam, kas Jį žeidžia. Geisk mylėti Dievą, kuris tau savo kryžiumi dangų atidarė, kuris savo krauju nuplovė tavo nedorybes, kuris tau savo mirtimi sugrąžino gyvybę, kuris savo nuopelnais suteikė tau galią pasiekti laimę, kad Jį amžinai mylėtumei.

V. Maža tėra žmonių, kurie suprastų ir mylėtų šią Kristaus paslaptį.

Nieko neaiškaus nebuvo žodžiuose, kuriais Išganytojas skelbė savo greitą mirtį. Jis kalbėjo ypač aiškiai, tačiau tie žodžiai klausytojams buvo nesuprantami. Evangelija tarytum stebisi, rašydama apie tą neišmanymą: „... Jie nieko nesuprato. Tos kalbos prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma" (Lk 18, 34).

Trejopa yra kliūtis, kuri nuo žmogaus proto ir širdies uždariusi laiko tą išganingą tiesą.

Pirmoji kliūtis yra puikybė ir iš tos puikybės kylantis tikėjimo užtemimas. Pasidavęs puikybei žmogus nenori tikėti ta gausia Dievo meile, nenori pažinti Dievo gerumo, kuris yra aukštesnis už jo protelį. Taip tatai atsilygina tau, geriausiasis Jėzau, kietoji žmogaus širdis! Tu gausia meile pamilai nedėkingąjį, o jis už tai netikėjimu ir paniekinimu atstumia ir įžeidžia Tavo kilniąją Širdį.

Antroji kliūtis yra minčių išsiblaškymas. Retai kada ir tik apgraibomis mąstai apie tą paslaptį, apie kurią šventieji dieną ir naktį mąstydavo. Tad nenuostabu, kad sugebi šaltai skaityti Viešpaties kančios istoriją ir taip pat šaltai kartą per savaitę dalyvauti Šv. Aukoje, tame Viešpaties kančios nesiliaujančiame pratęsime ir minėjime. Ir Jo kryžiaus akivaizdoje, ir net prie pat Jo altoriaus laiptų mūsų siela pasilieka kieta ir šalta. Visai kitaip jaučia vidinis žmogus. Vienas Kristaus kančios ir mirties atsiminimas, vienas žvilgtelėjimas į kryžių jam visą širdį sujudina, meilę ir dėkingumą pažadina... Duok, Dieve, kad ir mes mokėtume taip jausti, kad ir mes taptumėm vidiniais žmonėmis.

Trečioji kliūtis, kuri neleidžia Kryžiaus paslapties kaip reikiant suprasti, yra apsimarinimo trūkumas. Mes nenorime suprasti Kryžiaus paslapties, nes mylime savo patogų ir kūnišką gyvenimą, su tokia paslaptimi nesutinkantį. Apaštalai, sako šv. Bonaventūra, nesuprato tos tiesos, nes jos nemylėjo. Kada kryžiaus galybė ir šv. Dvasios malonė permainė jų širdis, tuomet pamilo ją, suprato ir šaukė: „Gerasis kryžiau, kuris savo grožį pasiėmei iš ant tavęs kybančio Viešpaties narių! Kryžiau, seniai geistasis ir karštai pamiltasis, priimk mane nuo žmonių ir atiduok mane mano Mokytojui, idant per tave mane atimtų, kuris per tave mane atpirko!" (Šv. apaštalas Andriejus)

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS LEIDINIAI RYTŲ EUROPAI

Lietuvių kalba:
„Pulkim ant kelių". Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos informacinis leidinys Lietuvai.

Rusų kalba:
„Молись за нас" ежеквартальный журнал.
„Покров", альманах Российских католиков.
„20 лет после церковного собора. Положение Церкви в свете Фатимы." О. Ф. Шмидбергер.
„Бомбы замедленного действия Второго Ватиканского Собора." О. Ф. Шмидбергер.
„Экон. Крестовой поход". О духовном кризисе Церкви и деятельности Братства Св. Пия Х.
„Дорога в ад". Доклад о рок-музыке.

Lenkų kalba (Leidykla „Te Deum"):
„Zawsze Wierni", Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidinys. Išeina 6 kartus per metus.
Knygos:
„Oni jego zdetronizowali". Abp. M. Lefebvre. Od liberalizmu do apostazji. Tragedia soborowa.
„W obronie Prawdy Katolickiej. Dzieło abpa Lefebvre". Ks. Karl Stehlin.
„Kazania". Abp. Lefebvre.
„Kapłańswo katolickie". Ks. F. Schmidberger.
„Przekazałem co otrzymałem". Ks. F. Schmidberger. Konsekracje biskupów dokonane przez abpa Marcela Lefebvre.
„Hoc est enim corpus meum". Analiza porównawcza *Novus Ordo Missae* i Tradicyjnej Mszy Świętej. Ks. Stephan Maessen.
„Ekumenizm grzechem przeciw miłości". Prof. Romano Amerio, ks. Karl Stehlin.
„Ruch Charyzmatyczny". Ks. Karl Stehlin.
„Msza Święta", ks. Feliks Cozel T. J.
„Jezus Król Miłości". O. Mateo Crawley-Boevey.
„Życie wewnętrzne duszą apostolstwa". O. Jean-Baptiste Chautard OCist.
„Kosciół przesiąknięty modernizmem". Abp. M. Lefebvre.
„O komunii ne ręke i podobnych nadużyciach". Michael Dawies.
„Małżeństwo chrześciańskie". Bp. Tithamer Toth.
„Po co katolikowi Kosciół?". Ks Wiktor Cathrein SI.
„Święty Atanazy - obrońca wiary." Michael Davies.
„Apologetyka podręczna". Ks Stanisław Bartynowski
„Apologetyczny katechyzm katolicki". ks. Wiesław Gadowski.
„Katechyzm katolicki". Piotr kard. Gasparri.
„Katechyzm o kryzysie w Kościele". O. Matthias Gaudron.
„Katechyzm o Chrystusie Królu". Ks. A. Philippe CSsR.

„Katechyzm Maryjny". O. Gabriel Roshini.
„Ona zetrze głowę twoją. Rozważania maryjne." Ks. prałat Robert Mäder.
„Jestem katolikiem. Rozważania antyliberalne." Ks. prałat Robert Mäder.
„Droga krzyżowa. Rozważania wielkopostne." Ks. prałat Robert Mäder.
„Serce naszej wiary. Rozważania o Mszy Świętej." Ks. prałat Robert Mäder.
„Chrystus Król. Rozważania antylaickie." Ks. prałat Robert Mäder.
„Jestem katolikiem! Rozważania antyliberalne." Ks. prałat Robert Mäder.
„Wszechpośrednictwo Najświętszej Maryi Panny". O Czesław Lacrampe OP
„Eschatologia katolicka". Bp. Louis-Victor-Emille Bougaud.
„Liturgika katolicka". Ks. Dr. Gerard Szmyd.
„Etyka katolicka". Ks. Jan Szymeczko.
„Dogmatyka katolicka". Ks. W. Kalinowski, ks. J. Rychlicki.
Popiežių enciklikos:
Leon XIII *„Humanum genus"* - przeciwko masonerii.
Leon XIII *„Immortale Dei"* - o państwie chrześciańskim.
Leon XIII *„Satis cognitum"* - o jedności Chrystusowego Koscioła Katolickiego.
Leon XIII *„Diuturnum illud"* - o władzy politycznej.
Leon XIII *„Libertas"* - o wolności człowieka.
Leon XIII *„Arcanum divinae sapientiae"* - o sakramencie małżeństwa.
Św. Pius X *„Pascendi Dominici gregis"* - o zasadach modernistów.
Pius XI *„Ad catholici sacerdotii"* - o kapłańsrwie katolickim.
Pius XI *„Mortalium Animos"* - o popieraniu prawdziwej jedności religii.
Pius XI *„Quas primas"* - o królewskiej godności Pana Naszego Jezusa Chrystusa .
Pius XI *„Casti connubii"* - o małżeństwie chrześciańskim.
Pius XI *„Miserentissimus Redemptor"* - o wspolnym naszym obowiązku wynagradzania Najświętszemu Sercu Jezusowemu.
Pius XI *„Divini illius Magistri"* - o chrześciańskim wychowaniu młodzieży.
Pius XI *„Vigilanti cura"* - o filmie.
Pius XI *„Quadregesimo anno"* - o chrześciańskim ustroju społecznym.
Pius XI *„Lux veritatis"* - o Macierzyństwie Bogurodzicy.
Pius XI *„Divini Redemptoris"* - o bezbożnym komunizmie.
Pius XI *„Quod apostolici muneris"* - o sekcie komunistów, socjalistów i nihilistów.
Pius XI *„Orientales omnes Ecclesias"* - o Kosciele unickim.
Pius XII *„Humani generis"* - o pewnych fałszywych poglądach zagrażających samym podstawom nauki katolickiej.
Pius XII *„Mediator Dei"* - o liturgii.
Pius XII *„Mystici Corporis"* - o Kościele, Mistycznym Ciele Chrystusa.
Pius XII *„Summi Pontificatus"* - o konieczności nawrócenia.
Pius XII *„Divino afflante Spiritu"* - o właściwym rozwoju studiów biblijnych.
Pius XII „Genetika - Dziedzicznośc - Ewolucja" (Przemówienie).
Pius XII *„Miranda prorsus"* - o kinematografii, radiu i telewizji.
Pius XII *„Ad Caeli Reginam"* - o królewskiej godności Najświętszej Maryi Panny.
Pius XII *„Fulgens Corona"* - na rozpoczęcie Roku Maryjnego.

TURINYS

Viršelyje - Kun. E. Naujokaičio primicijų paveikslėlis - stebuklingas Kauno Sopulingosios Dievo Motinos paveikslas

Sąskaita aukoms Brolijos leidybinei veiklai remti: Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas. Vilniaus bankas AB. Sąsk. Nr. 704448

Vyriausiasis redaktorius ***kun. Eric Jacqmin***
Redakcijos adresas: *Goštauto g. 3-4, 2001 Vilnius*
Tel/fax.: *(8-5) 2625836*
Kontaktinis telefonas *(8 672) 17848*
Elektroninis paštas: *sspx@takas.lt*
Interneto puslapis (lenkų k.): *http://piusx.org.pl*

„Vieną dieną Roma sugrįš prie Tradicijos ir padėkos mums, kad šią Tradiciją išsaugojome"

Arkivysk. Marcel Lefebvre
Miunchenas 1983

Kun. E. Naujokaičio primicijos Kaune
2002 m. liepos 20 d.

Dievo malone esu, kas esu (1 Kor 15, 10)